

- Introduction -

[Paranoid : หวาดหวั่น]

สิงคโปร์ ปัจจุบัน

“ฮ๊ะ...ฮ๊ะ...อ้อออ! อ่า แรงอีก”

กึก! กึก! กึก!

“อ้าา อ้อ...”

“บ้าฉิบ! อีกแล้วเหอเนี่ย”

วันดูไบหน้ากับหมอนพร้อมสบถงีมงำ ทูบหมอนหลายครั้ง
อย่างหยุดหงิด มือที่คว้าหมอนได้ก็ยกขึ้นปิดหูหวังข่มตานอนหลับ
อีกครั้ง ทว่าเสียงอีโรติกเจ้ากรรมยังคงเล็ดลอดผ่านเข้ามาพร้อม
เอฟเฟกต์ชนิดเซอร์ราวนต์ไม่หยุดจนฝันนอนต่อไม่ได้

ตึง! ตึง!

กึก! กึก! กึก!

“แรงอีก อ้าา อ้อ ฮ๊ะๆ”

“โวย! อะไรอีกแล้ววะเนี่ย เฮ้อออ ผนังห้องเวรนี่ก็บางฉิบ!”

ชายหนุ่มผู้นำสงสารส่งเสียงคำรามบนเตียง เขาขยี้เส้นผมสี

ทองอย่างหงุดหงิดก่อนปิดม่านลวก ๆ ให้พ้นใบหน้า ครั้นปรือตาขึ้น ก็เห็นเพียงความมืดสลัว จึงต้องควานหาโทรศัพท์ พอได้รู้เวลาก็โยนกลับลงไปทีเก่าด้วยอารมณ์กรุ่น ๆ

“ขยันจริง ขย่มกันดีสี่เนี่ย เอากันมันเสียด้วย!”

ชายหนุ่มผู้เป็นเจ้าของเรือนผมสีทองโกรธปนขำ

คู่รักข่าวใหม่ปลามันที่จัดกันหนักชนิดไม่พักไม่ผ่อน แต่สร้างความเดือดร้อนให้คนข้างห้องที่นอนเหยียดแห่งลำพังบนเตียงนี้มันไม่ใจร้ายไปหน่อยหรอก!

ติ๊ง! ติ๊ง!

เอี้ยด...!

“เอาให้เต็มทีเลยพวก ขอมัน ๆ เออ! แบบนั้นแหละ” ตะโกนเสียงแหบพร่าพลางยันกายขึ้นไปทูปผนังห้อง ประชดด้วยการส่งเสียงเชียร์เหมือนยุส่ง

เขาโคตรโมโหที่ถูกรบกวนเวลานอนเป็นวันที่สามติดต่อกันจากการทำรักชนิดตึกถล่ม

แรงดีเหลือเกิน!

“เฮ้อ! รู้จะไปนอนโรงแรมแต่แรกก็ดี”

จากที่คิดว่ามีที่นอนก็ดีถม ห้องที่ไม่ได้ใช้ของพี่ชายน่าจะถูไปได้ ใครจะรู้ล่ะว่าข้างห้องจะเป็นพวก ‘ซี้เอา’ แถมผนังห้องก็บางและไม่เก็บเสียง!

ร่างสมส่วนที่สวมเพียงกางเกงวอร์มบิดตัวไปมาบนเตียงอย่างเกียจคร้าน ถอนใจหนัก ๆ ตามด้วยเสียงฮึในลำคอด้วยความจนใจ ก่อนที่เขาจะคว่ำของบูหรี่กับไฟแช็ก เดินลากเท้าไปที่ระเบียงแล้วจุดสูบอย่างคนที่ตื่นเต็มตา

ไฟแช็กอันเก่าจุด Vibes กลิ่นวานิลลามวนโปรด กลุ่มควันสี

ชาวถูกฟันออกจากปากรูปกระจับจั่ว ๆ ระหว่างที่ปลดปล่อยความคิดล่องลอยไปไกล แน่ใจว่ามันเป็นเรื่องที่วนเวียนอยู่ในใจของเขาเสมอ...

‘เฟยหลง ลอดจ์’

คนที่ทำให้โลกของเขามีสีสันจัดจ้านบ้างดาร์กเจดบ้าง นั่นก็แล้วแต่ว่าจังหวะชีวิตตอนนั้น โชคชะตาจะนำพาไปแบบไหน

รันทดปากอย่างหงุดหงิด

เขาอยากสลัดทิ้ง!

แต่มันทำได้ง่ายที่ไหนล่ะ

ในเมื่ออะไรต่อมิอะไรที่มีร่วมกันมันนานเป็นสิบ ๆ ปี ทั้งดีและร้าย แต่เขาก็ไม่ใช่พวกถือทนายพินินผาขนาดไม่แยแสอะไร โดยเฉพาะกรณีล่าสุดที่ทำให้เขาแผ่นแนบมาตั้งหลักอยู่ที่นี้

...

“นี่มันอะไร” รันตะโกนถามด้วยความโกรธ ดวงตาคู่สวย วาววับและเริ่มแดงก่ำเพราะความขุ่นมัว มือเรียวยาวยื่นโทรศัพท์มือถือไปตรงหน้าคนที่ยั้งนั่งใจเย็นจดจ่อกับเอกสารกองโตแม้จะรู้ว่าตอนนี้เขากำลังเดือดไม่ต่างจากลาวา

บนหน้าจอนั้นเป็นข่าวของตัวต้นเรื่องกับ ‘เคธี หยาง’ ทั้งสองกำลังจะจัดงานหมั้นหมายอย่างเป็นทางการในอีกไม่กี่เดือนข้างหน้า

จะโกรธก็สมควรแล้ว!

เรื่องสำคัญขนาดนี้ คนที่นอนเตียงเดียวกันทุกคืนกลับไม่รู้เรื่องเป็นคนสุดท้าย ได้หรือ?

“นายจะหมั้น”

“...”

ความเจ็บคือคำตอบที่ชัดเจนกว่าการตะโกนใส่หน้ากันว่าใช่เสียอีก และมันก็ทำให้รู้สึกเจ็บได้มากกว่าการถูกชกที่หน้าสักหมัดสองหมัด

“ทำไมไม่บอกฉัน ทำไมต้องปล่อยให้ฉันรู้จากคนอื่น คิดว่า มันปิดได้เหวอ หรือคิดว่าฉันจะบื้อ ๆ ปล่อยเบลอต่อไป” น้ำเสียงหงุดหงิดในคราแรกแปรเปลี่ยนเป็นเบาหวิว ดวงตามีแววตัดพ้อแถมเย้ยหยัน

“เพราะมันไม่ได้สำคัญอะไร มันก็แค่งานอีกงานของฉัน”

“แล้วอะไรสำคัญบ้าง ไอ้การหมั้นหมายนี่มันเป็นงานหลักของนายตั้งแต่ตอนไหน”

“เราสองคนไงที่สำคัญ” เพยหลงพูดสั้น ๆ แต่สายตาดูแว่นแฉะ “มันก็แค่พรเซ่งเง่าที่ฉันต้องทำให้ครบก่อนปิดดิล”

“ดิลเส็งเคริง” รันก่นด่าอย่างหัวเสีย

“ใช่ มันเส็งเคริง รัน...” เพยหลงเอ่ยเสียงอ่อน “นายไม่ต้องใส่ใจเรื่องรksomองนั้น แค่เชื่อใจฉันก็พอ”

เป็นคำขอร้องที่เหมือนกับคำสั่งตามประสาคนที่ถนัดควบคุมทุกอย่างรอบตัว แต่รันไม่ได้พร้อมที่จะกระโดดเข้าไปอยู่ในสมการนี้!

“แล้วฉันต้องอยู่ตรงไหนในความสัมพันธ์นี้ล่ะ”

“อยู่ข้าง ๆ ฉัน แบบตอนนี้ แบบที่เราเป็นมาตลอด”

คำว่าข้าง ๆ เขาอาจไม่เคยมีอยู่จริงก็ได้

ในเมื่อไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเขาทั้งคู่เป็นทีมเดียวกัน หรือต่างฝ่ายต่างก็เล่นเกมไปในทางที่ตัวเองถนัดกันแน่ ปากก็บอกแบบนี้ แต่ในความเป็นจริงกลับกันอีกคนให้อยู่ห่างจากโลกของตนเสมอ

จากความน้อยใจแปรเปลี่ยนเป็นความชินชาที่ละน้อย และ

มันกัดกินฉันจากภายใน

“ลองมาเป็นฉันดูใหม่ คนที่ถูกยึดเยียดให้ยืงโง่ๆ แล้วคอยมองนายทำในสิ่งที่ฉันไม่เคยเข้าใจ ฉันต้องตั้งคำถามทุกครั้งว่า มันผิดที่ฉัน หรือเป็นเพราะเหตุผลส่วนตัวของนายกันแน่ หลายครั้งที่ฉันมาทบทวนดูว่ามันเป็นเพราะเรื่องที่ฉันเคย...”

“เราจะไม่พูดเรื่องนี้” ตัดบทด้วยน้ำเสียงเย็นชา

“...ฮึ!”

“ใจเย็นแล้วคุยกันดี ๆ ฉันไม่อยากพินฟอยหาตะเข็บ แต่เรื่องที่เกิดขึ้นนี้ ขอแค่เชื่อใจฉัน ได้ไหม ผู้หญิงคนนั้น หรือใครก็ตาม ไม่มีวันที่ฉันจะให้ความสำคัญแม้แต่เสี้ยวเดียวของทีนายมี นายต้องรู้สิว่าฉัน...”

“ฉันไม่รู้”

“แค่ปีเดียว แล้วฉันจะทำทุกอย่างให้มันเพอร์เฟกต์สำหรับนาย สำหรับเรา”

อย่าว่าแต่ปีเดียวเลย แค่นาทีเดียว ฉันก็ไม่คิดว่าจะทนเห็นเพยหลงแต่งงานกับใครได้

“ฉันจะไม่พยายามเข้าใจเรื่องท่าเหวอะไรทั้งนั้น ให้อัฐกริกแสนล้านหรืออะไรของนายก็ลงนรกไปสิวะ พอกันที ฉันจะเลิกวิ่งวนบนฝ่ามือของนาย หลังจากที่ทำฉันพังคามือตัวเอง”

“รัน ฉัน...”

ตุ๊ด...

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นขัดจังหวะการสนทนา เพยหลงมีสีหน้าหนักใจ เพราะเรื่องตรงหน้ายังไม่เคลียร์ และเรื่องที่ถาโถมเข้ามาไม่หยุดนี้ก็สำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน

“ห้ามรับ!”

“สายนี้สำคัญ...ฉันต้องรับ”

...

แม้จะยื่นคำขาด แต่ดูเหมือนว่าเพยหลงจะเลือกในทิศทางตรงข้ามเสมอ

หลังจากที่มีปากเสียงกันในคืนนั้น เพยหลงก็ออกจากบ้านไปด้วยท่าที่รีบร้อน ดูเหมือนว่าโทรศัพท์สายด่วนนั้นจะสำคัญมากกว่าการอธิบายเพื่อผสานรอยร้าวในความสัมพันธ์ที่กำลังวิกฤติ

คืนนั้นวันเฝ้ารอดด้วยใจจดจ่อ จนแล้วจนรอดข้ามมาอีกวันก็ยังไม่เห็นหัว และนั่นก็คือฟางเส้นสุดท้ายที่ทำให้ตัดสินใจว่าจะไม่ทนอะไรเง่าแบบนี้อีกแล้ว ก่อนหันหลังเดินออกมาเพื่อทบทวน

ผ่านไปนับสัปดาห์ที่เพยหลงยังเจ็บหายไร้การติดต่อ ไม่ใช่เรื่องแปลกที่เพยหลงจะเดินทางข้ามประเทศไปนาน ๆ

คนที่ทุ่มเทจิตวิญญาณให้แก่ธุรกิจของครอบครัวย่อมมีเวลาส่วนตัวที่น้อยแสนน้อย วันไม่เคยงอแงหรือเรียกร้องการเอาใจใส่ แต่การหายไปแบบไม่บอกกล่าวมันเป็นเรื่องสุดทจน

ช่างหัวเพยหลงสิ

เป็นเรื่องงาน หรือเรื่องงานหมั้น แล้วใครแคร์

แต่ในความเป็นจริงแล้วเขามั่นอ่อนแอ ต่อให้อยากจะเมินเฉยให้ได้สักครึ่งของความปากกัลปากแก่ง แต่ทำไมหยุดหงิดแล้วเจ็บแปล็บ ๆ ที่ใจได้ขนาดนี้ล่ะ!

หึง?

หึง...บ้าเซ่มัด

ทั้งที่ปฎิญาณไว้ว่าจะหลีกเลี่ยงการทำตัวเง่าหรือหึงไร้สาระ แต่ใครจะทำได้

วันยอมรับว่าตัวเองหึงเป็นบ้าเป็นหลัง หึงชนิดหน้ามืดตามัว

ปากเก่งไปงั้น แต่เอาเข้าจริง...

ซีมเหมือนหมา

นิโคตินยังคงถูกอัดเข้าปอดจนล่องเข้ามาวนที่สอง

ทำไม กับเพยหลงไม่เคยมีอะไรที่ง่ายเลย

ความสัมพันธ์ของเขาสองคนเปรียบได้กับเครื่องเล่นไวคิง ทุกครั้งที่เหวี่ยงขึ้นสูง อะดรีนาลินจะหลังจนเต็มกราฟ แต่เพียงเสี้ยวนาที่ทุกอย่างก็สลับโหมดด้วยการดิ่งลงต่ำ แรงและเร็ว หวีอหวา ดูวาบ...แบบนี้

ถ้าเลือกได้ เขาอยากให้ความรักของเขาเหมือนม้าหมุน เรียบง่าย เรื่อยเปื่อย ไมโอเวอร์คอนโทรลแบบนี้หรือกนะ

“ฉันมาทำบ้าอะไรอยู่นี้วะ”

ชายหนุ่มพึมพำขณะมองแสงไฟตามยอดตึกที่ทยอยดับลงในยามใกล้รุ่งสาง เขารู้สึกเหมือนตัวเองกำลังถูกสูบพลังงานออกจากตัว เหนื่อยและขาดแรงขับเคลื่อน

เบิร์นเอาต์หรือแค่อกหัก!...ตบตีกับความคิยงพาวให้เหนื่อยใจ

“หรือที่จริงนายก็ไม่ได้แคร์ว่าฉันจะอยู่หรือไป”

วันหมุนแหวนเกลี้ยงทองคำขาวที่หัวแม่มือยามครุ่นคิดทบทวนคืนวันเก่า ๆ

เรื่องบิดเบี้ยวของเราเริ่มต้นที่ตรงไหนนะ...

คงเริ่มจากความใกล้ชิดและความบ้าคลั่งละมั้ง

แต่ทุกอย่างมันแจ่มชัดในตัวเอง

ความชัดเจนที่ว่าคือ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น เขาก็ยังคงรักเพยหลงชนิดหมดจดหมดใจอยู่ดี

มันน่าโมโหชะมัด!

ห้องฉุกเฉิน โรงพยาบาล SHC

“ว่าไง ได้เรื่องไหม”

ชายหนุ่มถามลูกน้องทันทีที่เห็นหน้า

แม้สถานการณ์ตอนนี้เขาต้องสนใจสวัสดิภาพความปลอดภัยของตัวเองก่อน แผลที่ลำตัวจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องได้รับการรักษาอย่างเร่งด่วน แต่ดูเหมือนคนเจ็บจะอึดถึกทนและไม่มีทีท่าเจ็บปวดออกมาให้เห็น

ความอดทนอดกลั้นนี้เป็นข้อดีติดตัวบุรุษหนุ่มนามว่า เพยหลง ลอดจ์ เพราะชายหนุ่มตระหนักได้ว่าการแสดงออกว่าเจ็บปวดหรืออ่อนแอ จะเปิดช่องให้คนที่รอโอกาสใช้มันเพื่อลงมือทำร้ายเขา การถูกทำร้ายแบบประชิดตัวเช่นนี้ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน โดยเฉพาะกับคนที่รู้ต้นลึกหนาบางกันดีอย่างเหตุที่เกิดขึ้นวันนี้

“คุณรันพักอยู่ที่ห้องคุณเผดครับ” ผู้เป็นลูกน้องรายงาน

“...”

สีหน้าของผู้ถามดูหนักใจ ดวงตาคมกริบหรือลึกราวกับคิดหนัก

“เจ้านายจะให้ผมตามกลับมาเลยไหมครับ”

ลูกน้องที่ทำงานด้วยกันมานานพอจะอ่านใจผู้เป็นเจ้านายได้อยู่บ้าง

“ยังไม่ต้อง ตอนนี้นรันห่างฉันไว้น่าจะดีกว่า ให้ฉันสะสางเรื่องกวนใจให้เสร็จก่อน แค่นี้ก็วันนี้ละ”

สั่งการด้วยน้ำเสียงเด็ดขาดพร้อมกับที่ศัลยแพทย์มีอดีผู้เป็นเจ้าของไข่มุกรวจที่มึนเขมและไหมเย็บลงที่ผิวเนื้อที่ฉีกขาด

เลือดสด ๆ ไหลระหว่างทำการรักษา แม้จะห้ามเลือดดีแล้ว แต่ด้วยแผลมีขนาดใหญ่และลึกจึงเป็นไปได้ยาก อีกทั้งคนบาดเจ็บยังไม่ให้ความร่วมมือเท่าไร

“เจ็บหน่อยนะครับ คุณลอร์ดจ์”

แพทย์หนุ่มบอกคนไข้ตอนที่ใช้คีมหนีบผิวเนื้อ จดเข็มแล้ว
เย็บ

เฟยหลงพยักหน้าแบบส่ง ๆ ดวงตาเอาแต่จ้องมองจอโทรทัศน์
ที่ลูกน้องส่งรูปถ่ายของผู้ชายผมสีทองเข้าเครื่องนับสิบบรูป

“ใกล้เสร็จแล้วครับ”

“ทำไปเถอะหมอ”

เฟยหลงบอกปิดอย่างติดรำคาญ เพราะเขาสนใจฟังคำตอบ
จากนิกมากกว่า

“เจ้านายไม่ต้องเป็นห่วง ผมจะดูแลคุณวันอย่างดีครับ” นิก
รับปากผู้เป็นเจ้านายเป็นมันนึ่งเป็นเหมาะ

“ฉันห่วงแค่เขา”

“เจ้านายโอเคไหมครับ แผลดูลึกมาก”

“ไม่เป็นไร ถาก ๆ ไกลหัวใจ”

คนได้ฟังถึงกับส่ายหน้าเบา ๆ ไม่จริงสักนิด บาดแผลที่เฟย-
หลงถูกทำร้ายวันนี้มันห่างจากคำว่าถากไปไกลโข มีดของ ‘ริว’ คม
และลึก ผู้ชายคนนั้นไม่ยอมแรงเลยสักนิด ทำเหมือนอยากจะฆ่ากัน
ให้ตาย

“ผมจะเลื่อนนัดทั้งหมดของอาทิตย์นี้ให้เจ้านายได้พัก”

“ไม่ต้อง เลื่อนแค่ของวันพรุ่งนี้ก็พอ ฉันจะเคลียร์งานผ่าน
คอนเฟอร์เรนซ์แทน”

“ครับเจ้านาย”

เฟยหลงชำเลื่องมองหมอหนุ่มที่กำลังจดจ่ออยู่ที่แผลของเขา
พยาบาลมองหน้าคนไข้สลับกับบาดแผลไปมา รวากับเจ้าหล่อน
บังเกิดความสนใจและเกรงกลัวไปในคราวเดียวกัน

เมื่อเพยหลงรู้ว่าถูกจับตาอยู่จึงจ้องพยาบาลสาวกลับ แล้ว เลิกคิดเป็นเชิงถาม

พยาบาลสาวที่ถูกจับได้ว่าแอบมองสะดุ้งสุดตัว มือไม้อีกฝ่าย พลันสั้นและอ่อนแรงขึ้นมาเสียดื้อ ๆ จนแผลอทำเครื่องมีอรว้งลงพื้น เรียกสายตาของทุกคนให้หันไปมองพร้อมกัน

“อะ...ขอโทษค่ะ”

“ระวังหน่อยลิ” นายแพทย์ดูเสียงเข้ม รีบมองมาที่คนไข้ซูเปอร์ วีไอพี ก่อนกล่าว “ขอโทษนะครับ คุณลอร์ดจ์”

“ช่างเถอะ” เพยหลงตัดบท “รบกวนคุณหม้อออกไปก่อน ผม อยากรุ้ละระสำคัญกับคนของผมสักครู่” เจ้าของบาดแผลกล่าวเสียง เข้ม

“แต่แผลของคุณ...”

“ผมมีรุ้ละระสำคัญ”

หม้อและพยาบาลออกจากห้องไปตามคำขอร้องแกมบังคับ ของคนไข้กิตติมศักดิ์ระดับซูเปอร์วีไอพี บุคคลที่เป็นผู้ถือหุ้นของ โรงพยาบาลถึงสามสิบห้าเปอร์เซ็นต์ หากคิดจะสั่งให้ใครทำอะไร ก็ไม่ยากอะไรอยู่แล้ว

คล้อยหลังบุคคลที่สาม เพยหลงก็เข้าเรื่อง

“มีเรื่องที่ต้องให้ความสำคัญ อย่านั้ริ้วมันไปถึงตัวรันได้ ฉัน ไม่ไว้ใจ คลาดสายตาสักวินาทีก็ไม่ได้ เรื่องนี้ฉันซีเรียส”

“ไม่ต้องห่วงครับ ตอนนีริ้วอยู่ในเซฟเฮาส์ คนของเราดูแลหม้อ นั้นเป็นอย่างดี ไม่มีทางปล้อยให้ไปกวนใจคุณรันแน่นอน”

“ดี เอาตามที่ฉันบอก ใจดีกับมันไปก่อน เห็นแก่ความเป็น พี่น้องของรันกับมัน”

เพยหลงถอนใจ รู้ดีว่าความหนักใจนี้จะอยู่กับเขาไปอีกนาน

แสนนาน

ยังงี้ไอ้เวรนั่นก็เป็นพี่ชายฝาแฝดของคนรัก ต่อให้มันทำเวร ตะไลกับเขาแค่นี้ก็จำต้องหลับตาข้างหนึ่ง แล้วปล่อย ๆ มันไป แต่เมื่อใดที่ความอดทนของเขาหมดลง ถึงตอนนั้นก็จ้ะรู้ซึ้งถึงความเสียใจที่กล้ำมาลงดีกับคนแบบเขา

“เจ้านายจะปล่อยริ้วไปไม่ได้แล้วนะครับ ครั้งนี้มันทำเกินไป ถ้าแผลลึกอีกนิด หรือโดนที่สำคัญ...” นิคพูดเตือนสติผู้เป็นเจ้านาย

พี่ชายฝาแฝดของคุณวันรับงานจากฝั่งตรงข้ามเพื่อมาทำลาย การเจรจาธุรกิจและเวชภัณฑ์ที่ตระกูลอดจ้กำลังดีลอยู่กับกลุ่ม ประเทศยักษ์ใหญ่แถบตะวันออกกลาง ซึ่งแน่นอนว่าหากสำเร็จลุล่วง มูลค่าย่อมมากเสียจนคนที่อยู่ฝ่ายตรงข้ามซึ่งไม่มีส่วนได้ส่วนเสียใน ผลประโยชน์นี้ย่อมไม่มีทางปล่อยให้เกิดขึ้น

ที่ผ่านมากการลอบกัดเกิดขึ้นประปราย ตั้งแต่เผาโกดัง ไล่ความ เท็จเรื่องสารปนเปื้อนในขั้นตอนการผลิตของโรงงาน ความเสียหาย ในแต่ละครั้งไม่ใช่มูลค่าน้อย ๆ ดีที่ว่าเพยหลงไม้ไผ่ไก่อ่อน เขารู้ทัน เล่ห์เหลี่ยม ต่อให้พวกนั้นทำกันเป็นขบวนการ ก็ยังหาช่องทางเอา ตัวรอดและตัดหลังพวกมันกลับได้จนกระอักเลือดไปหลายครั้ง

กระทั่งครั้งนี้ที่เอาจุดอ่อนเดียวของผู้เป็นเจ้านายเข้ามาเอี่ยว เรื่องก็เลยยืดเยื้อ ความเสียหายจากการถูกวางเพลิงก่อนวันส่งสินค้า สามวันสร้างความสูญเสียมหาศาล กว่า จะจัดการปัญหาและเคลียร์ กับคู่ค้าได้ลงตัวก็เสียเวลาและพลังงานกันไปมาก

ถ้าวันพรุ่งนี้ไม่ใช่พี่ชายฝาแฝดของคนรักคุณเพยหลงแล้ว ละก็ แม้แต่ศพก็คงไม่มีให้เห็น

“ต้องสั่งสอนให้มันหลาบจำครับเจ้านาย”

เพยหลงยกมือห้าม

“ฉันไม่อยากมีปัญหากับมัน แค่เรื่องที่มีตอนนั้นก็ปวดหัวจะตาย อยู่แล้ว”

แค่เรื่องส่วนตัวก็ทำเขากับมันราวฉานจนแก้ไม่ตก เก่งแค่ไหน ก็แพ้ทาง

ด้วยความที่ต้องทำงานจนแทบไม่มีเวลาให้คนรักทำให้ความสัมพันธ์เรียกได้ว่าสามวันดีสี่วันทะเลาะ แล้วดันมาเจอเงื่อนไขว่ตัวหมั้นหมายบ่าบอที่เขาเคยรับปากสัญญาสัญญาอยู่กับพ่อผู้ให้กำเนิด เมื่อหลายปีก่อน นับว่ายิ่งขมวดปมให้ยุ่งเหยิงจนแก้ไม่ได้คลายไม่ออก

ย้อนไปเมื่อสิบปีก่อน เขาที่จนตรอกยอมบากหน้าไปขอให้พ่อช่วยเรื่องหนึ่ง เป็นเรื่องที่หนักหนาสาหัสเกินกว่าที่เขาจะรับมือไหว อิทธิพลของพ่อช่วยให้เขาบรรลุเป้าหมายที่ต้องการอย่างหมดจด แต่ของฟรีไม่มีในโลก

ทันทีที่เขาได้รับข้อตกลง ชีวิตของเขาก็เหมือนกับถูกจอบจําจากนามสกุล ‘ลอร์ดจ์’ ไปตลอดกาล

เขากลายเป็นสุนัขรับใช้ตัวโปรดที่มีหน้าที่ทำตามคำสั่งของพ่อ คำว่าผลประโยชน์ของตระกูลคือเรื่องที่เขาต้องแบกใส่บ่าเอาไว้ รวมถึงเรื่องการหมั้นหมายก็เช่นกัน...

คนแบบ เพยหลง ลอร์ดจ์ ไม่ใช่ผู้ชายที่อยู่ในโหมดดูตัวหรือว่าผูกสมัครักใคร่กับผู้หญิงในแวดวงอิติตอยู่แล้ว

เขาทำงาน และสิ่งเดียวที่จริงแท้และแน่นอนคือเขาบ้าน...

ไม่รู้สิ มันทำเขาคั่งได้ทุกอย่าง

แต่สิ่งที่เขากลัวที่สุดตอนนี้คืออารมณ์ของคนรักที่น่าจะเดือดจนทะเลาะพรอทไปแล้ว เพยหลงเข้าใจเหตุผลที่มันโกรธเขาเป็นพื้นเป็น

ไฟดี เป็นเขา เขาก็โกรธ และเขาจะไม่ทำแค่หนีออกจากบ้านไปเฉย ๆ แบบที่รันทำแน่ ๆ

ถ้าเป็นเขา เขาจะหักคอไอ้ว่าที่คู่หมั้นเป็นสองท่อนเพื่อให้แน่ใจว่าจะไม่มีหน้าไหนมาแย่งเอาคนที่เขารักไปได้

ปัญหาแรกก็ใหญ่พอละ ถ้าเจอปัญหาที่สองที่ลูกน้องของเขาทุกคนอยากปาดคอพี่ชายฝาแฝดของคนรักทุกลมหายใจเข้าออก ถ้าทำสำเร็จเมื่อไรรันคงฆ่าเขาหรือไม่ก็สาปส่งเขาไปทั้งชีวิต

“ไม่อยากจะให้รันเสียใจ”

“มันก็เลยเคยตัว เพราะรู้ว่ามิถุนันอยู่ยังไงเจ้านายก็ไม่ทำอะไรรุนแรง นับวันก็ยิ่งเป็นปัญหากับเรา” นิคมองผู้เป็นนายแล้วกล่าวอย่างเตือนสติ

“ก็คงใช่ มันรู้ว่ารันสำคัญกับฉัน ไม่ว่าจะทำอะไร ฉันก็ให้มันได้ตลอด”

ผู้เป็นเจ้านายพูดกับลูกน้อง แต่สายตากลับไม่ละจากจอโทรทัศน์ที่มีรูปของรันประสานสายตามองกลับมาด้วยความคิดถึงหลายวันที่ไม่ได้เจอกันทำเอาเขาใจจะขาด บางครั้งก็อยากทำทุกอย่างในมือโดยไม่แคร์ผลที่จะตามมา

หลายต่อหลายครั้งที่รอยยิ้มของคนบนหน้าจอโทรทัศน์ช่วยลดเขาให้กลับมาอยู่ในอารมณ์ความเป็นมนุษย์ที่ดีมากขึ้นได้ ทำให้เขาสงบใจไม่ฆ่าไอ้เวรริวไปได้สิบครั้งแล้วละมัง

“ปล่อยไป ถือว่าฉันขอ ไว้ฉันจะหาทางจัดการเอง หน้าที่นายคือดูแลรันให้ดี”

“ครับเจ้านาย”

“รันโอเคไหม”

“คุณรันขำมากเลยครับ” คนเป็นลูกน้องรายงานตรงไปตรงมา

นึกขยาดกับแฟนเจ้านายที่ไม่เคยยอมใคร

“ยังไง” ชายหนุ่มขมวดคิ้ว ขยับตัวอย่างยากลำบากเพราะ
บาดแผลฉกรรจ์ที่ลำตัว

“เที่ยวทุกวันครับ ยกนิ้วกลางใส่คนของผมด้วย สงสัยจะรู้ว่า
เจ้านายให้ตาม”

“ก็ห่าง ๆ หน่อย อย่าให้เขารู้สึกเหมือนถูกควบคุม เขาอึดอัด”
เพยหลงบอกอย่างเข้าใจนิสัยของคนรักเป็นอย่างดี “บอกคนของเรา
ให้ทำตัวเนียน ๆ รันอาจร้ายกาจหน่อย แต่ฉันจะตอบแทนให้ทุกคน
อย่างคุ้มค่า”

“ครับ เจ้านาย ผมจะกำชับกับทีม ตอนนี้เจ้านายควรให้หมอม
มาทำแผลต่อ”

ลูกน้องมองเลือดที่ไหลออกจากแผลที่ยังเย็บไม่เสร็จอย่างเป็น
ห่วง พอเจ้านายพยักหน้าให้สัญญาณ ก็เดินไปเรียกแพทย์เข้า
มาอีกครั้งเพื่อจัดการทำการรักษาให้ลุล่วง

“ฉันมีประชุมกับนักลงทุนไทยวันศุกร์ ค่ำหน่อย เสร็จประชุม
แล้วฉันจะไปปรับรถกลับบ้าน”

“ไม่เลื่อนการประชุมไปก่อนเหอะครับ ลักอาทิศย์หน้า”

“ไม่ต้อง รีบคุย รีบปิดดีล” ผู้เป็นเจ้านายมองแผลตัวเองด้วย
สีหน้าเรียบเฉย รวากับมันไม่ได้เจ็บปวดอะไร เพราะยาชาทำงาน
เป็นอย่างดี แต่หลังจากหมดฤทธิ์แล้วก็น่าจะถูกความปวดเล่นงาน
ทั้งคืน

“ผมเลื่อนนัดเย็นนี้ไปแล้วครับ”

“ขอบใจ ฉันกำลังคิดว่าจะไปค้นหาสน์หยางลักหน้อย ต้องคุ
ยกันให้ชัดเจน จะได้ไม่มาเป็นประเด็นตอนหลัง”

ตระกูลหยางที่ว่าคงหมายถึงเคธีและหยางผู้พ่อที่กำลังจะเป็น

ว่าที่พ่อตาในอนาคต นี่ละที่ทำให้คุณรันของคุณเพยหลงโกรธจน
หอบผ้าหอบผ่อนหนี ดูเหมือนว่าเจ้านายเขาคงจะต้องจัดซื้อกับคน
ทั้งโลกเพื่อเอาใจแพน แล้วขึ้นแท่นตำนานชัดใจพ่อเพื่อแพนแล้ว
ละมั้ง

- Chapter 1 -

[In love : ความรัก]

“ผมต้องขอโทษด้วยที่มาขอพบแบบกะทันหัน”

เฟยหลงกล่าวขอภัยบิดาของว่าที่คู่หมั้นด้วยความสุภาพ
แดเนี่ยล หยาง ในวัยห้าสิบปลายๆ เป็นหนึ่งในฟันเฟือง
สำคัญของกลุ่มผู้บริหารประเทศที่ทรงอิทธิพลของประเทศสิงคโปร์
ดังนั้นการขอเข้าพบแบบปุบปับย่อมเป็นเรื่องไร้มารยาทมากที่สุด

“คนกันเองทั้งนั้น จะต้องเกรงใจกันไปทำไมล่ะ นั่งก่อนสิ”
ผู้อาวุโสกล่าวอย่างยินดี ก่อนจะผายมือให้อีกฝ่ายนั่งลง

“ขอบคุณครับ”

“ไม่ต้องเกรงใจ นานๆ เจอกันที เป็นยังไงบ้างช่วงนี้ได้ข่าวว่า
มีเรื่องวุ่นวายนี่นา เรียบร้อยดีไหม”

“ครับคุณลุง” เฟยหลงยอมรับ

“อยากให้ลุงช่วยอะไรหรือเปล่า” หยางผู้เฒ่าพูดอย่างคนที่รู้
ต้นลึกหนาบางเป็นอย่างดี

“ขอบคุณคุณลุงมากครับ แต่เรื่องเล็กน้อยแค่นี้ ไม่ต้องถึงมือ

คุณลุงหรรอครับ”

การทำธุรกิจย่อมต้องมีเรื่องเดือดร้อนกวนใจผ่านมาให้ปวดหัวได้เสมอ แต่เพียงหลงคนนี้ก็เก่งสมราคาคุย เคลียร์จบ เคลียร์เนียน จนรุ่นใหญ่อย่างเขายังต้องยกนิ้วไว้ในความใจถึงและกล้าได้กล้าเสีย

“ฮ่าๆ ลุงยินดี เล็กใหญ่ลุงก็ช่วยได้ ไหนๆ ก็จะมาดองกันแล้ว”

ชายสูงวัยเจนโลกอย่างแดเนี่ยลพอใจเด็กหนุ่มคนนี้เป็นพิเศษ เพียงหลงไม่เพียงเกิดมาในตระกูลอิลิตที่ทั้งมั่งคั่งและทรงอิทธิพล แต่ยังเป็นลูกชายคนเล็กของคนที่คบค้ากันมานาน

แม้จะเป็นลูกชายคนเล็ก แต่ก็นับได้ว่าเป็นลูกชายที่เอาไหน ได้เรื่องได้ความมากที่สุดในบรรดาลูกทุกคน หน่วยก้านก็ดี ถ้าได้มาเป็นเขยรับรองไม่อายใคร

หลังจากที่เฝ้ามองเด็กหนุ่มคนนี้นานก็รับรู้ได้ว่า ชั้นเชิงการต่อรองและการวางหมากในเกมธุรกิจนั้นถอดแบบความฉลาดแกมโกงจากผู้เป็นพ่อมาได้แบบไม่มีผิดเพี้ยน ดุคติน แต่รอบคอบ เห็นดั่งนั้นก็อดไม่ได้ตามประสาคนเป็นพ่อที่อยากให้ลูกสาวได้เป็นฝั่งเป็นฝากับคนเก่งๆ อาศัยความสนิทสนมกับ จางหลง ลอดจ์ เอ่ยทาบทาม หมายได้มาเป็นลูกเขยอย่างไม่คิดเหนียมอายแต่อย่างใด

“ว่ามาเลย อยากรให้ลุงช่วยอะไร ลุงยินดี”

“ถ้าคุณลุงเมตตา ผมก็จะไม่อ้อมค้อม ผมมีเงื่อนไขมาเสนอหวังว่าคุณลุงจะลองพิจารณาดู”

เพียงหลงมองชายสูงวัยตรงหน้าด้วยสายตาเน่อเน่

ในเมื่อเลือกทางนี้แล้ว เขาก็จะทุ่มมันหมดหน้าตัก เขาจะกินเรียบทั้งกระดาน หรือถูกต้อนจนไร้ทางไปก็ต้องมาวัดกันสักตั้ง!

ร้านประจำที่แวะเวียนมาบ่อย ๆ วันนี้คนเยอะเป็นพิเศษ

กระนั้นแล้ว ต่อให้รอบตัวคึกคักเพียงใด วันก็ยังรู้สึกว่ารอบตัวเรามีเพียงความว่างเปล่า

หลายคืนที่ผ่านมามีคนเข้ามาทักและพร้อมจะยื่น दिल ที่ล่อตาล่อใจให้แก่หนุ่มผมทองที่น่าขยี้ในบาร์แห่งนี้ไม่ขาดสาย แต่เขาก็ปฏิเสธคนเหล่านั้นไป เพราะเขาไม่มีฟิล...ไม่ว่าจะเป็นเซ็กซ์จ๊านด่วนหรือเมนคอร์สเขาก็ไม่สนใจทั้งนั้น มากที่สุดก็คงแค่ดื่มเหล้าให้เมาจะได้หลับสบาย

“มาคนเดียวหรือคะ”

เจ้าของเสียงหวานที่ยืนอยู่ไม่ห่างเอ่ยทักหลังจากเหล้าแก้วที่สามหมดไปเพียงห้านาที ปลุกเขาจากภวังค์ของความคิด แต่เมื่อเห็นชัด ๆ ว่าเจ้าหล่อนเป็นใคร ใบหน้าที่เคยเฉยชาก็แปรเปลี่ยนเป็นงงงัน หัวคิ้วพลันขมวดมุ่น

เอาจริงดิ...

วันกระดกแก้วออนเดอะร็อกในมือรวดเดียวหมด ตามมาด้วยรอยยิ้มมุมปากขณะหันไปสบสายตากับสาวสวยตรงหน้า...

‘เคธี หยาง’

“รังเกียจไหมถ้าฉันจะขอนั่งด้วย”

หนุ่มผมสีอ่อนพยักหน้า และสำรวจผู้หญิงคนนี้อย่างจริงจัง ด้วยสายตาอ่านยาก

ต้องยอมรับอย่างไร้คิดที่ว่าผู้หญิงคนนี้ดูดีซะมัด

หล่อนสวย...มากด้วย

ดิกรีนนักเรียนฮาร์วาร์ดฉาบให้หล่อนไฮโพรไฟล์ ไหนจะพวงตำแหน่งหัวหน้าผู้บริหารการตลาดรุ่นใหม่ในกลุ่ม ‘ชาร์เตอร์ เฮลธ์’ ที่มีโรงพยาบาลชื่อดังระดับประเทศรวมอยู่ด้วย ใครล่ะจะไม่สน ก็

ไม่แปลกที่ตระกูลลอร์ดจจะอยากได้มาเป็นสะใภ้ แต่ทางเทคนิคแล้ว จะเรียกว่าผู้หญิงตรงหน้าคือมารหัวใจของเขาก็ไม่ผิดนัก

รันผายมือไปที่เก้าอี้ข้างตัว “ตามสบายครับ”

“ขอบคุณ” หล่อนเอ่ยเสียงหวาน “ที่นี่คึกคักดีนะ ฉันไม่ได้เที่ยวมานานแล้ว ไม่ได้ทำงานเยอะหรือกะนะ ฉันโดนพอกักบริเวณ”

“...”

เครีกระดิกนิ้วเรียกบาร์เทนเดอร์ที่มุมบาร์ ก่อนสั่งเสียงหวาน

“เฮ้ ฉันขอ Dry Martini แก้วนี้ แล้วก็แบบเดิม...ให้คุณสุขภาพ บुरุษ” หญิงสาวสั่งเครื่องดื่มให้ตัวเองโดยไม่ลืมชี้ไปที่แก้วว่างเปล่า แล้วสั่งให้อีกฝ่ายด้วย

“ฉันเลี้ยงเอง”

หล่อนขยับตา แล้วขยับเรือนร่างฉบับมินิให้อยู่ในท่วงท่าที่ นั่งสบายขึ้น กระปรองสันสีด้าเลื่อมน้ำเงินอวดต้นขาเรียวสวย ถึงจะ ตัวเล็กไปหน่อย แต่หนูนุ่มน้อยใหญ่ที่เดินผ่านก็มองมาไม่ขาดสาย

“คุณมีอะไรกับผมหรือเปล่า” รันไม่อ้อมค้อม ไม่คิดว่าการเจอ ผู้หญิงคนนี้จะเป็นเรื่องบังเอิญ

เครีเดาะลิ้น แล้วจิบปากจิบคอระหว่างตบเสียงสองอย่างมี จริต

“ก็มีนะ นิดนึง” นิ้วเรียวสวยยกขึ้นทำท่าประกอบ

“ก็คิดไว้แล้ว” รันถอนหายใจ

เขาไม่ยอมรับบทตัวร้ายในซีรีส์ซีรีส์หรือกะนะ ไม่เอาบทตัว โกงที่ดูโง่ๆ ปัญญาอ่อนด้วย

“ฉันมาดี” หล่อนรีบออกตัว

มาดี? นั่นยิ่งน่ากลัวสุด ๆ

“คุณพูดตรง ๆ ได้เลยนะ หรือเรา...ควรแนะนำตัวกันอีกครั้ง”

ล่ะครับ”

“ข้ามขั้นตอนแนะนำตัวไปเลยเถอะ เพราะเราก็รู้จักกันดีละ ไช้ใหม่”

ถึงไม่เคยเจอกันแบบตัวเป็น ๆ แต่ขึ้นชื่อว่าคู่หมายของเพยหลง ต่อให้ไม่อยากรู้จัก ก็จำต้องรู้จักอยู่ดี

“ในเมื่อถามตรง ๆ ก็ตอบตรง ๆ ฉันมาเพราะเรื่องเพยหลง คุณ ยินดีจะคุยกับฉันไหมคะ” เคธีทำคาง มองวันตาหวาน

“แน่นอนครับ” ชายหนุ่มเจ้าของเรือนผมสีอ่อนกล่าวด้วย สีหน้าเรียบเฉย

“โอเค ฉันรู้ว่าคุณกับเขาอยู่ในสเตตัสไหน แต่แล้วไง ในเมื่อ ฉันไม่ได้รักเขา และฉันก็เดาว่าเขาก็ต้องมีเหตุผลที่ยิ่งใหญ่มากพอ ที่จะยอมตกลง เพราะงั้น ฉันคิดว่าฉันไม่แคร์อะไรให้เยอะเกินไถ่ไปน่า จะดีกว่า” เจ้าหล่อนทำสีหน้าเยอหยิ่ง สายตาอวดดีมองมาที่ชาย หนุ่มเขม็ง รวากับรอยคยว่าเขาจะตอบกลับแบบไหน

“จริง? ไม่แคร์จริง ๆ เหรอ” วันถามด้วยน้ำเสียงไม่เชื่อถือ

“จริงสิ” หล่อนยกไหล่

“ผมว่าคุณควรแคร์”

ความสัมพันธ์ระหว่างชายรูปหล่อหมดจดตรงหน้ากับเพยหลง อาจไม่ใช่เรื่องที่ทุกคนรับรู้ แต่ก็เชื่อว่าจะเป็นความลับ คนวงในต่างรู้ ดีว่าระหว่างเขาสองคนไม่ใช่แค่เพื่อนสนิท และมากไปกว่านั้นคือ ผู้ชายทรงเสน่ห์ที่คนนี้ไม่มีทางเป็นแค่คู่นอนหรือซู้รักด้วย

“อันที่จริงฉันก็แค่อยากรู้ว่าคนที่เพยหลงเครซีสุด ๆ ตัวจริงเขา เป็นคนยังไง ฟังเรื่องคุณจากคนอื่นมาก็มากพอคุณ แต่คุณเก็บตัว เงียบเซียบ แถมเพยหลงก็หวงคุณขนาดหนัก นี่...ฉันตามใจใจคุณ ด้วยนะ สารภาพเลยว่าฉันน่าจะสนใจกว่าเพยหลงเสียอีก”

เคธีเปิดแอปพลิเคชันไอจี แล้วยื่นภาพถ่ายตอนที่เขานั่งดื่ม
กาแฟขณะสเกตซ์ภาพกระถางต้นไม้มาให้ดู ทั้งเนื้อทั้งตัวตอนนั้น
เขาสวมเพียงกางเกงวอร์มตัวเดียว อวดสีข้างและต้นแขนเปลือย
เปล่า

“ผมนี่นะ” รันพูดแบบงง ๆ

“ใช้สิสุดหล่อ”

“แล้วที่คุณบอกว่าได้ยินเรื่องผมมา ได้ยินแบบไหนบ้าง”

“ก็หลายแบบอยู่นะ อย่าง...คุณเป็นดีไซเนอร์ตัวท็อปที่หล่อ
มาก เพยหลงหวงคุณเหมือนจงอางหวงไข่” เคธีพูดด้วยเสียงกั้ว
หัวเราะที่เดาความรู้สึกแท้จริงไม่ได้

“...ถ้าเป็นจริง คุณก็คงไม่ได้หมั้นกับเขาหรอก”

รันพูดเนิบ ๆ ไม่มีทีท่าหงุดหงิดแต่อย่างใด

“คุณนี่ถ่อมตัวนะ น่ารักดี”

“แล้วคุณจะต้องถอนคำพูด ผมนะ ไกลจากคำว่าน่ารักไปเยอะ
เลยคนสวย”

“ไม่นะ ฉันค่อนข้างมีเซนส์พิเศษ ฉันขอสูบได้ไหม”

พอรันพยักหน้า หล่อนจึงหยิบบุหรี่ยามาคาบไว้ แล้ววันก็จุด
ไฟแช็กให้อย่างเป็นทางการ

“ก็ยอมรับนะว่าเขาก็ดูน่ากินอยู่ แต่น่าเสียดาย เพยหลงไม่ใช่
สเปก ระหว่างฉันกับเพยหลงมันก็แค่ผลประโยชน์ และฉันจะแคร์
เฉพาะเรื่องที่ผมจะได้เท่านั้นแหละ”

ผู้หญิงสวยแบบผู้ดีทำให้รันต้องกลับมาทบทวนเรื่องผู้หญิง
คนใหม่เสียแล้ว

“คุณไม่จำเป็นต้องมาบอกผมเรื่องนี้ ผมไม่ได้อยู่ในสมการของ
คุณสองคน”

“คุณนะ ตัวแปรหลักเลยพ่อหนุ่ม เพราะแฟนคุณนะ...อย่าให้พูดเลย ฉันไม่ได้หัวโบราณ คุณสองคนรักกัน ฉันก็ไม่มายด์ โลกมันไปถึงไหนแล้ว เขาก็มีคุณต่อไป ไม่ว่าจะวางคุณไว้ในตำแหน่งไหนฉันก็รับได้ ถ้าตกลงกันได้ตั้งแต่เริ่มต้น ฉันรู้ดีว่าการแต่งงานยุคนี้มันเป็นเรื่องผลประโยชน์มากกว่ารักแท้ อีกอย่าง...ฉันเติบโตมาในบ้านที่มีแม่เลี้ยงเป็นสิบ จากที่เจอมากับตัว มันก็ไม่ได้ถึงกับแย่”

รันทวนหน้ากับคำพูดนั้น เขาว่าตรรกะมันบิดเบี้ยวไปนิด

“คุณไม่ควรคิดแบบนั้น คุณเองที่จะถูกเอาเปรียบ ถ้าคุณจะต้องแต่งงานกับใครสักคน ก็ต้องได้ในสิ่งที่ดีที่สุด ได้ใช้ชีวิตกับคนที่คุณรัก และเขาต้องรักคุณ เขาจะต้องดูแลคุณทั้งร่างกายและจิตใจ สำคัญที่สุดคือการรักเดียวใจเดียว เขาจะต้องรักขามันไว้ให้ได้”

คำพูดของรันททำให้เครียดก็มอย่างพอใจ และมองผู้ชายตรงหน้าด้วยความรู้สึกแปลกใหม่กว่าเดิม

“ฉันไม่คิดว่าตัวเองจะโชคดีเบอร์นั้น แค่นี้ในสิ่งที่ฉันพอใจก็พอ” เธอหัวเราะร่วนขณะตอบ

“ทำไมล่ะ ผู้หญิงทุกคนคู่ควรกับเรื่องนั้นทั้งนั้นละ ทุกคนมีสิทธิ์เลือก”

“ไม่รู้สิ”

“อย่าให้ผู้ชายมาบีบบทบาทเหนือชีวิตคุณ”

“ฉันแค่ไม่แคร์พวกเขา”

“ยิ่งเขาไม่ติดต่อกัน คุณยิ่งต้องใส่ใจ”

เครียดไปนาน ดวงตาฉายแววครุ่นคิด

“ผู้หญิงในครอบครัวฉันเป็นฝ่ายยอมเสมอ อาจจะแค่ให้ผู้ชายในบ้านเรามีความสุขก็พอแล้ว” หญิงสาวขยับมาใกล้แล้วพูดด้วยน้ำเสียงเป็นทางการอีกนิด แต่ดวงตาเจ้าหล่อนกลับแฝงด้วยความ

เจ็บปวดอยู่ลึก ๆ

“ไม่ได้แปลว่าคุณไม่ควรได้สิ่งที่ดีที่สุดนี้ ผมอาจไม่ใช่คนดีหรือ เป็นสุภาพบุรุษ แต่ถ้าผมจะแต่งงานสักครั้งในชีวิต ภรรยาของผม จะได้รับความรักและความซื่อสัตย์จากผมโดยไม่ต้องสงสัย เธอจะเป็น แม่ของลูกและถูกทรมานเหมือนเจ้าหญิง”

“ว้าว! คุณไม่เหมือนที่ฉันคิดไว้”

“...”

“ฉันนึกว่าคุณจะชกหน้าฉันขอหาแย้งแฟน แต่ที่ไหนได้...คุณ ใจดีมากกว่า น่ารักที่สุด”

เขี่ยมือมาแตะแขนรับเบา ๆ นั้นทำให้เขาชะงักไป หล่อน ทำคางมองรับด้วยดวงตาปริบปรอย...ผู้ชายคนนั้นหล่อจริง

หล่อแบบสบายตา หล่อละมุน มีเสน่ห์แบบหยิ่ง ๆ ยิ่งมองก็ ยิ่งรู้สึกที่น่าสนใจ ผิดกับเพยหลงราวขาวกับดำ ผู้ชายคนนั้นดู กระด้างและหยาบคาย

ถึงเพยหลงจะหล่อครบเครื่อง แต่นิสัยแสนห่วย!

“ทำไงดี ฉันถูกคุณตกแล้ว”

“อย่าเลยคนสวย” รับหัวเราะเบา ๆ

“จริงนะ คุณน่ารักซะมิด เพยหลงต้องหักคอฉันแน่ ถ้าเขารู้ว่า ฉันเกิดมาติดอกติดใจแฟนเขาเข้าให้”

“ผมกับเขาอยู่ในระหว่างทบทวน” รับอธิบายสถานะที่ตนเอง เข้าใจไปฝ่ายเดียว

“ฉันจะพูดกับคุณตรง ๆ วันนี้เพยหลงมาหาฉัน เขามาย้ำอะไร ต่ออะไรมากมาย ที่จำได้ก็อย่างเช่น ไม่มีวันรักฉัน...หรือแม้แต่มีเซ็กซ์ ลวก ๆ ด้วยกันเพื่อสืบทอดทายาท แต่เขาสาบานว่า เขาจะให้ทุกอย่าง อย่างที่ฉันต้องการ” เธอปองปาก “แต่ย้ำดอกจันร้อยอันว่า โนเซ็กซ์

โนโรมานซ์ โนโมเมนต์ ซิ! ทำอย่างกับว่าฉันอยากได้เขาจนตัวลั่น
งั้นแหละ”

วันที่นั่งฟังอย่างตั้งใจ พอได้ยินคำบอกเล่าจากปากเคธี ความ
โกรธที่เคยมีหนึ่งร้อยเปอร์เซ็นต์ก็ลดลงมาเกินครึ่ง

“คุณไม่ต้องบอกผมก็ได้”

“ต้องสิ ฉันต้องบอก เพยหลงย้ากับฉันจนหูและว่าถ้าคุณไม่
โอเค เขาจะล้มดีลทั้งหมด อะไร ๆ ที่ฉันยื่นข้อเสนอไป เขาก็จะขยำ
ทิ้ง” เคธีกลอกตา “และนั่นคงทำให้พ่อฉันนอกแตกตายแน่ ๆ”

“ผู้หญิงแบบคุณจะยอมแต่งงานกับคนที่ไม่ได้เลือกเองจริง ๆ
เหรอครับ”

“ก็จริงที่ผู้หญิงแบบฉันใครหน้าไหนก็บังคับไม่ได้ แต่ผู้หญิง
แบบฉันก็มีจุดยืนและหลักการ ถึงบางอย่างอาจเป็นหลักการที่ดูโง่
ก็เถอะ ที่ฉันยอมหมั้นกับเพยหลงเพราะศัตรูคู่อาฆาตของฉันอยาก
ได้เขาจนตัวลั่น ฉันก็แค่ไม่ต้องการให้มันสมหวัง และที่สำคัญที่สุด
ฉันอยากจะเป็นเจ้าของโรงพยาบาลที่ฉันบริหารอยู่แบบเบ็ดเสร็จ
เด็ดขาด เพยหลงจะยกหุ้นสามสิบห้าเปอร์เซ็นต์ให้ฉันหลังการหมั้น”
เดี๋ยวนะ! มีกี่คนเนี่ยที่อยากงาบแฟนเขา

“แต่ไม่ต้องห่วงไปหรอก เพยหลงไม่สนแม่นั่น ถึงนางงูพิษ
ตัวนั้นจะพยายามให้ทำเขาแคไหนก็เหอะ”

คำอธิบายปนปลอบของเคธีไม่ได้ทำให้รรู้สึกดีขึ้นแม้แต่น้อย
มันเหมือนเป็นการเอาน้ำมันราดลงไปใบกองไฟเสียมากกว่า

“ขอถามได้ไหมครับว่าใคร”

“ซิลเวียร์ มิลล์”

พระเจ้า!

นั่นมันนางแบบชื่อดังที่เพิ่งขึ้นปกไว้ก ผู้หญิงหุ่นนาฬิกาทราย

ผิวแทน ลูกครึ่งไทย-อเมริกันที่ได้ถ่ายแบบโปรโมตสินค้าในเครือ
แลนด์ลอร์ดจ๋บ่อยๆ อะนะ

อ้อ ไอ้ที่บอกว่าต้องไปดูงาน บลาๆ เพราะมีของสวยๆ
งามๆ อยู่ด้วยนี่เอง

ไอ้ที่ให้อภัยไปเมื่อตะกี้ก็เล็ก!

โกรธหนึ่งล้านเปอร์เซ็นต์

“นางเคยแย่งแฟนฉันเมื่อตอนไฮสกูล ฉันลั่นวาจาไว้แล้วว่า
ถ้าหล่อนสนผู้ชายคนไหน ฉันจะปาดหน้าหล่อน” เครียดก็โหดแบบ
คนไม่แยแสอะไร

“คุณรักผู้ชายคนนั้นมากเลยหรือครับ”

“รักสิ เป็นผู้ชายคนแรกที่ฉันรักเลย แต่เขาคงมองว่าฉันเหมาะ
จะเป็นแค่น้องสาว เขาหักอกฉันดังเป๊าะ ที่ฉันโกรธมากก็เพราะคน
ที่ฉันคิดว่าเป็นเพื่อนสนิทกลายเป็นคนที่จบบคนที่ฉันรักไปดื้อๆ พอ
ฉันรู้ว่าหล่อนเล็งเพยหลง ประจวบกับพ่อฉันเปรยๆ ว่าเป็นลูกเพื่อน
สนิท ฉันก็คิดว่าไม่เลว”

“...”

“คุณอย่าโกรธฉันเลยนะ”

“ผมจะโกรธคุณทำไม ไม่ใช่ความผิดของคุณสักหน่อย”

“ฉันบอกกับคุณตามตรงเลย การหมั้นหมายของฉันกับเพย-
หลงเป็นเพราะพ่อก็จริง แต่ก็เป็นแค่ส่วนหนึ่ง ที่เหลือเป็นเรื่องหุ้น
โรงพยาบาลที่ฉันบริหารอยู่กับเรื่องนางงูพิษซิลวี แต่รับรองได้ว่าไม่มี
เรื่องชู้สาวแน่นอน”

เครียืนยัน หล่อนจะไม่ยอมพลาดดีลสำคัญด้วยการทำอะไร
คลุมเครือ

ตึง!

ข้อความจากโทรศัพท์ของเคิร์ดิ่งขึ้น หล่อนยกขึ้นอ่านแล้วทำหน้าตกใจเล็กน้อย ก่อนจะย่นจมูกแล้วทำเสียงขึ้นจมูกอย่างขัดใจ

“ฮิ! ฉันไปก่อนนะ แพนคุณนะ ส่งข้อความมาบอกฉันว่า จะจับฉันโยนทะเลถ้าฉันยังไม่เลิกคุยกับคุณ หว่าฉันมาป็นหัว บ้าจริง ฉันไปป็นหัวคุณตอนไหน”

พูดจบเคิร์ดก็ลุกขึ้น แต่ก่อนที่จะจากไปหล่อนก็จูบแก้มวันเบา ๆ ทีหนึ่ง ทำเอาวันรู้สึกเสียวสันหลังวาบ พร้อมกลางสังหรณ์ที่ว่าเรื่องนี้มันอาจจะไม่จบลงแบบสวย ๆ

เมื่อกลับถึงห้อง เวลาที่ล่วงเลยมาจนถึงตีหนึ่งกว่าแล้ว

วันทั้งตัวลงบนเตียงทั้งที่ยังไม่ได้อาบน้ำ ทำแค่เพียงนอนมองเพดานแล้วหายใจเข้าออกซ้ำ ๆ

“เมาซะมิด” เขาพิมพ์แล้วลบหน้า จังหวะนั้นเองที่โทรศัพท์แจักรรมสั่นเพื่อบอกว่ามีสายเรียกเข้า

‘Dark Lord’

ชื่อ Dark Lord ที่แสดงบนหน้าจอเป็นฉายาที่เขาตั้งให้เพยหลงเมื่อนานมาแล้ว แรกเริ่มก็เป็นเพียงฉายาขำ ๆ ไป ๆ มา ๆ วันรู้สึกว่ามันตรงกับนิสัยของเพยหลงดี

“ยังไม่ตายหรอก”

วันมองหน้าจอนิ่ง แต่เขาเลือกที่จะไม่รับ ปล่อยให้โทรศัพท์สั่นต่อไปเรื่อย ๆ

ผ่านไปสิบนาทีที่โทรศัพท์สั่นไม่หยุด หลังจากนั้นก็เปลี่ยนมาอยู่ในรูปแบบข้อความ

Dark Lord : รับสาย

Dark Lord : รั้น! เดี่ยวนี้

“ไปตายซะ”

รั้นจึงมาก่อนที่เขาจะหลับตา แต่จนแล้วจนรอดก็ยังนอนไม่หลับ ถึงจะนับแกะไปถึงตัวที่ห้าร้อยแปดสิบห้าแล้วก็ตาม

พลิกตัวไปมาบนที่นอน คิดอะไรเรื่อยเปื่อย

จากที่ได้คุยกับเคธี่คืนนี้ เขายอมรับว่าความขัดเคืองใจที่มีต่อเพยหลงลดลงไปมาก อย่างน้อยที่สุดเพยหลงก็แสดงชัดเจนว่าไม่ได้ทำมันเพราะความพึงพอใจ เขารู้ว่าเพยหลงถูกกดดันจากครอบครัว แดเนียล หยาง จะช่วยให้แลนด์ลอร์ดจี้กับลอร์ดจี้อินดัสทรี แข็งแกร่งกว่าเก่า

ที่เขาโกรธจริง ๆ คงเป็นการที่เพยหลงมีเรื่องปิดบังนั่นละ เขารู้ว่าตลอดสิบปีมานี้มีบางอย่างที่เพยหลงเก็บเงียบ และมันเป็นเรื่องสำคัญมาก

มากเสียจนเพยหลงที่ตั้งป้อมกับบิดามาตลอดยอมกลับเข้าตระกูล และทำทุกอย่างตามที่ผู้เป็นพ่อปรารถนา

รั้นหมุนแหวนบนนิ้วหัวแม่มืออย่างเหม่อลอย

คิดถึงหมอนั้นซะมิด...

โดยเฉพาะกลิ่น

กลิ่นตัวเพยหลงให้ความรู้สึกคล้ายซะเอมกับแสงแดดในยามเช้าในฤดูใบไม้ผลิ แบบที่อบอุ่นหอมหวาน แต่ก็แผ่รื้นไปด้วยความลึกลับน่าค้นหา

รั้นมักเอาเสื้อของเพยหลงมาสวมตอนนอนไม่หลับ กระทั่งตอนนี้ก็ยังเป็นแบบนี้ไม่เปลี่ยน คิดพลางยกแขนเสื้อ Calvin Klein ขึ้นมาดมอย่างคนติดกลิ่น

Dark Lord : *I fucking miss you my vanilla.*

เมื่ออ่านข้อความสุดท้ายจบก็หลับตาลง
พระเจ้า! เขาก็คิดถึงดาร์กตลอดจ้ไม่ต่างกัน
จากนั้นก็ทบทวนสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้น บางที่...เขาควรเริ่มต้น
ที่การหาต้นตอของปัญหาที่แท้จริง

- Chapter 2 -

[Sweet Dream : ฝันดี]

-รัน-

[ลอนดอน]

สิบสองปีก่อน

“หยุด! บ้าไปกันใหญ่แล้ว”

เคลิ่ง!

ปัง! ปัง!

โครม!

“พอที เพยหลง หยุดสิวะ!”

เสียงตะโกนของผมไม่อาจดังสู้เสียงเชียร์ของคนร่วมสามสิบชีวิตได้ นอกจากนี้จะไม่มีใครห้าม คนพวกนี้กลับดูสนใจและสนุกกับความฉิบหายของคนอื่น

เออใช่ ฉิบหายวายปวงสุด ๆ มีใครให้มากกว่านี้ไหม

ดูเหมือนการทะเลาะวิวาทครั้งนี้เป็นเหมือนโชว์พิเศษประจำปาร์ตีเพื่อสร้างความบันเทิงไปเสียแล้ว วัดได้จากเสียงโห่ร้องแบ่ง

ข้างเขียร์กันอย่างสนุก ไม่มีใครสนใจข้าวของที่ตกกระเระขนาดด้วย
 น้ำมือผู้ชายสองคนที่กำลังสาวหมดีใส่กันอย่างไม่มีใครยอมลงให้ใคร
 คนหนึ่งเป็นเพื่อนสนิทของผม อีกคนคือแพททริก หนุ่มฮอตตัวท็อป
 ของรุ่น มีดีกรียั่วตีนแรงค์สูงใช้ได้อยู่

เอาไงดี...สองคนนี่เหมือนหมาบ้ากำลังพัดกันไม่ผิด
 ต้องแยกสองคนนี่ยังไง

สมองผมตีไปหมด ทำได้แค่เอาตัวเองเข้าห้ามหวังจะแยก
 สองคนนี่จากกัน แต่ถูกสลัดออกทุกครั้ง ซ้ำยังมีของแถมเป็นแผลที่
 หางคิ้วซึ่งเลือดกำลังหยดตึง ๆ

ข้างมันก่อน เจ็บแค่นี้ไม่ถึงตาย แต่ถ้าผมไม่ห้ามสองคนนี่ ไม่
 ซ้ำอาจจะมีคนตายก็ได้

ผมสะบัดหน้าไล่อาการมึนแล้วใช้มือเช็ดเลือดออกลวก ๆ
 จังหวะนั้นแพททริกกำลังเสียท่าล้มลงบนพื้น ส่วนเพยหลงก็โถมตัว
 เข้าไปสาวหมดีใส่ไม่ยั้ง

“พอได้แล้ว”

ผมรีบกระโดดเข้าไปคว้าคอของเพื่อนรัก หวังหยุดโทสะบ้า
 คลั่งของเขา ก่อนที่เรื่องมันจะบานปลายใหญ่โต ลือกว้างเพยหลง
 ก่อนกระชากชุดแรงให้หลุดจากคูกรณี โชคดีที่จังหวะเดียวกันนั้นก็ม
 คนมาช่วยจับแพททริกไว้จนแยกออกจากกันได้ที่สุดในที่สุด

“ไอ้เวรเอ๊ย มึงมันไอ้กระจอก ฤษ!” แพททริกตะโกนด่า แล้ว
 ถ่มน้ำลายปนเลือดลงพื้น “ได้แค่นี้หรือไง”

ขณะที่รวบรวมร่างสูงไว้แน่น ก็ได้ยินเสียงลมหายใจหนัก ๆ ปน
 เสียงคำรามในคอ เพยหลงที่อารมณ์ขาดฝั่งเป็นสิ่งที่ผมไม่คุ้นชิน
 นัก ปกติแล้วเขาไม่ใช่มนุษย์หัวร้อนเท่าไร

“เดี๋ยวกี๊” เพยหลงชี้หน้า แสยะปาก พยายามจะปรีเข้าไป

เลาะพินของแพททริกอีกครั้ง

“เออ! ก็เข้ามา”

“พอแล้ว ๆ แค่นี้เรื่องเข้าใจผิด แยกย้ายเถอะ เอาแค่หอมปากหอมคอ น้า...อย่าให้เป็นเรื่องใหญ่ ตำรวจมาจะพาช่วยกันหมด”

“ก็ดูมันสิ” แพททริกโวย “แม่งเริ่มก่อน บ้าห่าอะไรขึ้นมา”

“เอาน่า ขึ้นเป็นเรื่องจนไปถึงหูพ่อนายไม่ได้แน่”

แพททริกได้ยินเพื่อนสนิทพูดเรียกสติก็ชะงักไป เมื่อเห็นว่อกอีกฝ่ายเย็นลง ผมเลยหันไปพูดกับเพยหลงบ้าง

“กลับเถอะ”

“...”

“กลับ ขอร้องละ” ผมที่จนปัญญาอ่อนวอน แต่อีกฝ่ายกลับตวัดมองด้วยสายตาแข็งกร้าว

เพยหลงสลดมือผมทิ้งอย่างไม่ไยดี ดวงตาเขาดูตันเหมือนโกรธกันมาสักร้อยชาติ ก่อนที่ร่างสูงจะหันหลังเดินฝ่าฝูงกองเชียร์ที่แหวกออกให้เขาเดินผ่านเมื่อไร้จวบลง

“นี่! เดียวสิ” ผมเหมือนพูดกับอากาศ ได้แต่วิ่งตามหลังเพื่อนสนิทหัวร้อนที่เดินปาดเลือดที่มุมปากเจิบ ๆ ไม่หันมามองผมสักนิด “เป็นบ้าอะไร รู้ตัวหรือเปล่าว่าทำอะไรลงไป นายเพิ่งตะบันหน้าลูกชายคนใหญ่คนโตของเมืองนะเว้ย”

“ฉันไม่สน! ไม่แคร์ห่าเหวอะไรทั้งนั้นด้วย”

สิ้นเสียงตะคอก ผมก็ได้เห็นดวงตาสีอำพันลุกโชนด้วยโทสะ เขาดูไม่เย็นลงเลย ส่วนผมก็เริ่มหัวร้อนขึ้นมาบ้างแล้วละ

“อย่ามาตะคอกใส่นะ ฉันไปทำอะไรให้วะ”

เหมือนกับว่ามวลอารมณ์หลากหลายกำลังประเดประดังเข้าใส่เราทั้งคู่ไม่หยุด พายุอารมณ์ที่สาดซัดแบบไม่ออมมือลากเรื่อยมา

ตั้งแต่คืนนั้น...

ผมไม่กล้าคิดไปเองว่า อาการแปลกประหลาดของเพยหลง มีสาเหตุมาจาก ‘จูบ’ แบบโลกหลายของเราหรือเปล่า ภาวนาให้มันไม่ใช่ แค่นี้ชีวิตของผมก็ซับซ้อนวุ่นวายมากพอแล้วเหอะ!

อ่า...นั่นละ ก่อนหน้านี้อาจูบกัน

ก็จริงที่ว่าเราเป็นเพื่อนสนิท ทางเทคนิคแล้วเพื่อนที่ดีไม่ควรจูบหรือทำเรื่องล่อแหลมใส่กัน แต่กฎก็มีไว้แหกเสมอ แล้วเราก็แหกไปแล้วด้วย

เมื่ออยากรู้สึกดีขึ้นผมเลยพยายามหาเหตุผลมารองรับสิ่งที่เกิดขึ้น ผมวิเคราะห์สาเหตุที่พอฟังขึ้นได้ประมาณนี้

อันดับแรกฮอริโมนกับบรรยากาศดี ๆ พาไป แยกหน่อยที่ตอนนั้นเราไม่ได้เมา เลยไม่มีข้ออ้างไว้เสริมความชอบธรรม ช่างเถอะ ข้ออ้างล้านแปด ผลที่ได้ก็แบบเดิม

เราจูบแบบดูดดื่ม รสสัมผัสที่ได้รับทำให้เคลิบเคลิ้มจนเลือดในกายเดือดพล่าน กลิ่นตัวของเพยหลงกับน้ำหอมกลิ่นโปรดให้ความรู้สึกเหมือนต้นสนหลังฝนตกยามเช้า เสียงหายใจพะงั่วข้างขมับกับฝ่ามือหลังต้นคอทำให้ผมคลั่ง ท้องไส้ปั่นป่วนเหมือนมีผีเสื้อฝูงใหญ่ตีปีกอยู่ในท้อง หัวใจก็เต้นโครมครามไม่เป็นจังหวะ ไม่เคยมีจูบไหนที่ทำให้ผมเสียทรงได้ขนาดนี้มาก่อน

ไม่รู้ที่เราจูบกันนานแค่ไหน อาจจะแค่หนึ่งนาที หรือสิบนาที รู้เพียงว่ามันดีมากกว่า...มากจนผมกลัว ยอดเยี่ยมจนทุกซ์ทรมาณ ถ้าต้องใกล้กันหลังจากได้ล้มลงยาพิชรสหวานฉ่ำไปแล้ว ผมจะฝันทนต่อไปได้ไงละ!

นั่นละคือตลกร้ายสุด ๆ การที่ต้องขมความต้องการอันพลุ่งพล่านไว้เพียงแค่อินทนาการได้สะตืออ่ะมันยาก ทั้งที่ในหัวมีแต่

เรื่องลามกที่อยากทำเยอะเยอะไปหมด เรื่องลับตมุดขึ้นมาจากทุก ๆ
ห้านาที

ขอบคุณที่เราไม่ห่างเหินกัน อาจจะมีทำท่าทางตลก ๆ ใสกัน
อยู่บ้าง ยกตัวอย่างง่าย ๆ ทุกครั้งที่เปลือยใกล้กันก็จะสะดุ้งเหมือนถูก
ไฟชอร์ต เวลาที่อีกฝ่ายเปลือยก็แอบมองกัน มันแปลกไปสักหน่อย
แต่ทั้งหมดทั้งมวลมันไม่มีคำว่ารังเกียจหรือรู้สึกผิดอยู่เลย

เอาเป็นว่า ผมหลงรักเพื่อนสนิทของตัวเองเข้าให้แล้ว

ก็นะ คนแบบเพยหลงมีอะไรก็ไม่รักละ คนที่ดีกับผมมีน้อย
มากบนโลกห่วย ๆ ไบน์ แต่คนคนนี้เป็นคนที่ผมมั่นใจว่าเขาคือคนที่
หวังดีกับผมจริง ๆ

“นายจะทำให้ตัวเองชวย บ้าฉิบหาย!”

ผมยกมือขึ้นลูบหน้าขี้หัวเพราะโคตรเกลียดการใช้กำลังแบบ
ไม่คิดหน้าคิดหลัง แถมคู่อริที่เพยหลงกระที่บยังเป็นลูกชายสุดรัก
ของนักการเมืองผู้ทรงอิทธิพลคนหนึ่งเลยก็ว่าได้

“ช่างแม่งสิวะ แค่นี้ยังน้อย ฉันท้าได้มากกว่านี้อีกเยอะ”
เพยหลงตะโกนกลับมาอย่างเดือดดาล ไม่น่าเชื่อว่าคนที่โคตรจะ
ใจเย็นเป็นน้ำแข็ง พอบหมันจะเดือดก็พายุผสมลาวาภูเขาไฟตี ๆ
นี่เอง

ต้องรับมือยังไง...

“เลิกเดินหนีสักที! มาคุยกันให้รู้เรื่องก่อน” ผมคว้าแขนเขาไว้
ทัน แต่ก็ถูกหันมามองตาเขียวทำหน้ายักษ์ใส่

“ไม่คุย!” แล้วก็หน้าชาเมื่อเพยหลงตะคอกแล้วเมินใส่ “ไม่ใช่
ตอนนี้ ฉันทไม่อยากบีบคอนายอีกคน”

“พาลแล้ว”

เขาหยุดยืนหน้ารถ แวตาทินเลือดกินเนื้อมองปราดมาจาก

นั่นก็เปิดประตูรถแล้วคว้าแขนผม พยายามยัดผมเข้าไปอย่างไม่
แยแสการขัดขืน ถึงจะใจเย็นไม่โกรธอะไร่างๆ แต่เวลาที่เพยหลง
เอาจริงหรือโมโหเขาก็ไม่ใช่คนที่ใจดีนัก

“เออ พาล แล้วไง ขึ้นรถ”

“เดี๋ยวสิ ฉันไม่...” ผมใช้มือดันกรอบประตูรถไว้สุดแรง

“อยากคุยไม่ใช่หรือ งั้นนั่งลง แล้วหุบปาก” เพยหลงชี้หน้า
ผมพร้อมกับข่มขู่ด้วยท่าทีเฉียบขาดดุจดั่ง

ผมจำใจทำตามเขา เพราะไม่อยากจะให้เรื่องมันบานปลายไป
ยิ่งกว่านี้ การเห็นเพยหลงโกรธหน้าดำหน้าแดงมันไม่สนุกและไม่ควร
เสี่ยง

รถยนต์ขับเคลื่อนด้วยความเร็วสูงตามแรงอารมณ์ของผู้ขับขี่
บรรยากาศชวนขนลุกสุด ๆ ความเจ็บก็ชวนอึดอัด มีเพียงเสียง
เครื่องยนต์ ผมลอบชำเลืองมองเสี้ยวหน้าด้านซ้ายที่เริ่มช้า สันกราม
มีแผลถลอกอยู่หลายจุด ริมฝีปากแตกยับ พรุ้งนี้คงเขียวไปทั้งหน้า

“เกิดอะไรขึ้น” เป็นผมที่ทำลายความเจ็บ

“...”

“นายทำแบบนั้นทำไม”

“อะไร ฉันทำอะไร!” เขาสวนกลับเสียงเฉียว

“ทำตัวประหลาดไป ช่วงนี้ก็หัวร้อนตลอดเวลา ปกติเคยมี
เหตุผลมากกว่านี้” ผมพูดอย่างระมัดระวัง “ฉันไม่รู้แล้วนะว่าต้องทำ
ยังไง พระเจ้า ฉันยังงงอยู่ที่นายทำเมื่อกี้ นายอยากให้มันเป็นเรื่อง
ใหญ่โตหรือไง”

“พูดจบหรือยัง” สวนกลับมาเสียงเข้ม เขาหักพวงมาลัยรถเข้า
ข้างทางแล้วเบรกกะทันหันจนผมหัวทิ่มหัวต๋ำ

“เฮ้ย!”

“อยากรู้จริงๆ ใช่มั้ยว่าฉันเป็นอะไร อยากจะรู้ให้ได้ใช่ไหม”
หันมามองด้วยดวงตาแดงก่ำ “ถ้าฉันพูด นายก็รับให้ได้ด้วยก็แล้ว
กัน”

“แน่นอนอยู่แล้ว มีอะไรที่จะรับไม่ได้”

ผมไม่ใช่พวกใจแคบนี่นา เราสนิทกันมาก ผมอาศัยอยู่กับเขา
มาเกือบปี เรียกได้ว่ากินนอนด้วยกันเหมือนพี่น้อง

“ฉันเกลียดมัน ฉันอยากตัดมันให้หน้าหงาย เลาะพินมันออก
ให้หมดปาก แล้วเอามาเรียงเป็นวงกลม! เพราะอะไรรู้ไหม มันจับ
นาย! มันบังอาจแย่งลิ้นโสโครกเข้าไปในปากนาย Fuck! เออ! ฉัน
เกลียดไอ้ระย้านั้นที่มันทำท่าว่าอยากเอานาย” เขาระเบิดออกมา
ไม่หยุด

เมื่อจบคำที่เพยหลงโพล่งออกมา ผมก็ได้แต่อึ้ง แล้วก็อึ้ง

ต้นเหตุมันมาจากผมนั่นแหละ ที่เพยหลงพูดมามันเหมือนกับ
ว่า...**หึง**

“ใจเย็น”

ผมปลอบทั้งเขาและตัวเอง คำสารภาพสุดดูเด็ดที่เพยหลง
ร้ายยาวเล่นเอาทั้งเงินทั้งประหม่า ใบหน้าผมเริ่มร้อน หัวใจก็เต้น
ผิดจังหวะ

“ฉันพยายามแล้ว แต่เย็นสุดได้เท่านี้ แม่เอ๊ย! ต้องให้พูด
จริงๆ ใช่มั้ย ต้องชัดขนาดไหนวัน! แค่นี้ชัดพอไหม”

ชัดเสียยิ่งกว่า Full HD ชัดเกินไปจนผมเขินตัวบิดแล้วเนี่ย

“นาย...เอ่อ...”

จู่ๆ ผมก็พูดไม่ออก ใบหน้าเคร่งเครียดกับดวงตาแดงก่ำจาก
อารมณ์ที่เขาระเบิดออกมาหยุดความเขินผมไปได้ส่วนหนึ่ง

พูดยังไงดีล่ะ...เพราะเขานิ่ง เก็บอารมณ์ ไม่เคยส่งสัญญาณ

ว่าคิดอะไร ๆ กับผมเลย จนผมตืออกซกหัวเป็นทุกข์เป็นร้อนอยู่ฝ่ายเดียว บางขณะผมยังคิดอยู่ว่าตัวเองนี่รับบทคนนอกหักตั้งแต่ยังไม่เริ่มเลย

“รัน นายทำให้ฉันประสาทแตก รู้ตัวไหม เป็นต้นเหตุของการกระทำเง่าทั้งหมดนี้ ฉันหวง! ตอนเห็นนายกับมันนิ้วเนี่ยกัน แม่งโคตรหงุดหงิด ยิ่งนายทำตัวแบบนี้ ฉันยิ่ง...”

จากที่โวยวายจนผมตาเหลือก เขาก็เงียบไปดื้อ ๆ ราวหลบตากันอีกครั้ง มันดูประดักประเดิดจนน่าตลก ต่างฝ่ายต่างเขินจนหน้าแดงแปร๊ด

“ฉันไม่คิดว่านายจะรู้สึกอะไรทำนองนั้น จะพูดงี้ดี”

ผมยกมือลูบหน้า พูดได้ไม่เต็มเสียง มองเขาสลับกับหลบสายตาอย่างประหม่า นานสองนานที่เพยหลงพุบหน้ากับพวงมาลัยรถท่ามกลางเสียงถอนใจหนัก ๆ สลับกันของเราทั้งคู่ ช่างน่าขัน

“จูบในตอนนั้นทำฉันเกือบเป็นบ้า” จู่ ๆ เขาก็พูดขึ้นมาพร้อมกับเอียงหน้าขึ้นมาส่งสายตาที่ให้อารมณ์เบื้อหน้ายมาที่ผม

“ฉันก็ด้วย ทุกอย่างมันไม่เหมือนเดิม แต่ฉันก็ไม่รู้ว่ายังงี้ฉันเองก็สับสนพอกันนั่นละ”

แต่ผมไม่เคยนึกเสียใจ...

“เลยหาคนอื่นมากลบรอยฉันงั้นเหอ” เพยหลงประชด “วิธีของนายแม่งโคตร! มันทำให้ฉัน... รู้ใหม่ ฉันจัดการกับความรู้สึกนั้นไม่ได้ มันแย่มากที่รู้ทุกอย่างเห็นทุกอย่างแต่ฉันก็ได้แค่ดู ต้องห้ามตัวเองไม่รู้ก็ครั้งต่อก็ครั้งไม่ให้เดินเข้าไปบีบคือนาย นายวอนตายมากฉันพูดได้แค่นี้แหละ ความอดทนฉันต่ำมากนะรัน ทนมาได้แค่นี้ก็ดีแล้ว”

“...”

“ถ้าฉันเห็นนายไปจูบคนอื่นอีก สถาบันว่าฉันเล่นงานนายแน่
ฉันเอาจริงนะวัน” เพยหลงสตาร์ตรถอีกครั้ง

ฟังดูคล้ายคำพูดขู่ฆ่าที่แฝงไปด้วยความโรแมนติคและ

It's not bad... แล้วดูเหมือนผมจะเปลื่อยิ้มออกมาโดยไม่
รู้ตัว

สิ่งที่ติดอยู่ในใจเหมือนถูกปลดล็อกทันตา ที่อยู่ในหัวผมตอน
นี่คือความคิดที่ว่าเพยหลงน่าจูบชะมัด!

ปัง!

ตึง!

ทันทีที่ประตูห้องปิด ผมก็เป็นฝ่ายที่อดใจไม่ไหว จูโจมเขาด้วย
ความปรารถนามันล้นปรี่ออกมาจนผมควบคุมไม่ได้

ช่างแม่ง อะไรจะเกิดก็เกิด ผมไม่สนอะไรอีกแล้ว

เพยหลงผงอย่างตกใจเล็กน้อย ริมฝีปากที่เย็นชืดเผยอรับ
ในทันที ก่อนจะตอบกลับด้วยความร้อนแรงไม่แพ้กัน เรียวลิ้นเกี่ยว
กระหวัดกันอย่างกระหาย หยอกเข้าทักทายกันราวกับชิตเชื่อมานาน
แสนนาน

แบบนี้สิ

ถ้าจูบในครั้งนั้นเป็นแค่จูบแห่งความลับสนและไม่รู้ว่ามันจะ
เป็นไปได้อีกหรือไม่กับคำว่าแอบชอบเพื่อนสนิท จูบนี้ก็คือจูบปิดจ๊อบ

ฝ่ามือหนาจับต้นคอผมไว้แน่นยามละเลียดปากกับเรียวลิ้น
อย่างชัดเจน

เขาจูบเก่ง! ผมรู้แค่นั้น

เนิ่นนานที่เราโอบกอดกันดั่งแม่เหล็กต่างขั้ว เสียงจูบดังสลับ
กับเสียงครางในลำคอ มือที่อยู่ไม่สุขปิดป้ายท้วร้าง ผมอยากสัมผัส

เขาให้มากกว่านี้ เมื่อล้วงมือเข้าไปในเสื้อด้านหลัง ลูบแผ่นหลังกว้าง
 อย่างพึงพอใจ ผมซุกหน้าลงในคอดอกกลิ่นตัวของเพยหลงเข้าปอด
 กลิ่นกายเขาทำให้ผมตื่นเต้น ตื่นตัวจนปวดหนีบไปทั้งหน้าขา

มือของเพยหลงเองก็เริ่มซุกชนอยู่ตรงขอบเอวกางเกงยีนของ
 ผมไม่ต่างกัน บริเวณซิปที่ปูดเป่งถูกมือหนาสัมผัสผมนครางในคอ
 อย่างทรมาน แต่เมื่อกระดุมถูกปลดออก แทนที่จะดีขึ้นผมกลับ
 หายใจไม่ทั่วท้อง ร่วงเกร็งค้าง ลมหายใจสะดุดเหมือนปลาสำลัก
 น้ำ เพยหลงสอดมือผ่านขอบกางเกงที่ตำแหน่งข้างสะโพก ลูบซ้ำ ๆ
 ต่อเนื่องแต่ไม่ขยับลวงเกินไปไหนยิ่งทำให้ผมอึดอัด

“รู้ตัวไหมริน”

“หือ”

“นายปั้นหัวคนเก่งซะมัด” ตอว่าเสียงแหบพร่า ก่อนขบลิ้นคอ
 อย่างมันเขี้ยว ผมแค่เพียงย่นคอแต่ไม่ขัดขึ้น

ใครกันแน่ที่เป็นนักปั้น ที่เพยหลงทำตัวนิ่งเฉยอ่านไม่ออกเดา
 ไม่ได้นั่นแหละน่าโมโห

“ฉันเปล่า ฉันจะทำแบบนั้นทำไม...ในเมื่อฉันไม่รู้ด้วยซ้ำว่าทำ
 แล้วจะได้อะไร เฮ้อ! แค่ไม่คิดว่านายจะแคร้เรื่องที่ฉันจูบกับใคร”

ผมจ้องลึกเข้าไปในดวงตาคู่คมขณะที่ฝ่ามือหนาจับใบหน้าผม
 ไว้ด้วยมืออีกข้าง นิ้วโป้งที่มีแหวนเงินวงใหญ่สวมอยู่เกลี้ยผิวเนื้อข้าง
 ริมฝีปากของผมเบา ๆ ก่อนปลายนิ้วสากจะเลื่อนไปยังข้างแก้ม

“ดีแค่ไหนที่ฉันไม่หักคอใครไปแล้วจริง ๆ เพิ่งรู้ว่าหงวนาย
 ขนาดนี้” เสียงพึมพำแผ่ด้วยแรงอารมณ์คุกรุ่น กระนั้นสายตากับ
 ท่าทีของเขาก็ทำผมใจสั่น กับคำพูดธรรมดา ๆ ที่ไม่ได้หวานหูอะไร
 ยังมีผลต่อใจผมขนาดนี้

จริงอยู่ที่เพยหลงเสน่ห์แรงแบบไม่ต้องพยายาม ผมรู้ข้อนั้น

ดี ผู้หญิงคนไหน ๆ ก็ตกบ่วงเสน่ห์เขาได้เพียงแคร์อยยิ้มและคำพูด
สุภาพเป็นผู้รักมากที่สุดของเขา เมื่อก่อนผมไม่เคยเข้าใจเลยว่าอาการ
หงุดหงิดกระวนกระวายเวลาเห็นเขายิ้มให้คนอื่นมันเป็นเพราะอะไร
ตอนนี้ทุกอย่างถูกเฉลยแล้ว...

ผมหวังเขา อยากเอาเขามาเป็นของผม

“ไม่ใช่แค่นาย ฉันก็ด้วย” ผมยอมรับ

เขาดึงผมเข้ามาจูบ ครั้งนี้มันร้อนแรงจนไฟแทบลุก

มือหนาดันผมลงบนเตียงก่อนจะตามลงมาคร่อมทับ ในระยะ
ห่างแค่คืบผมได้เห็นแววตาสีอำพันเต็มเปี่ยมไปด้วยอารมณ์คุกรุ่น
และความใคร่...มันลุกโชนเสมือนเปลวไฟอันร้อนแรงที่ถูกเติมด้วย
น้ำมัน ผมลอบกลืนน้ำลายเหนียวหนืดลงคอตอนที่เพยหลงถอดเสื้อ
ยัดแล้วโยนทิ้งชนิดไม่แยแส อวดท่อนบนเปลือยกับกล้ามเนื้อแน่น ๆ
ให้ผมได้เห็นในระยะที่แค่เอื้อมมือไปก็สัมผัสได้

ร่างสูงหยัดตัวขึ้น ใช้มือข้างหนึ่งปลดกระดุมกางเกงยีนของ
ตัวเองออกรวากับกระซอก มืออีกข้างของเขาก็ทำกับกางเกงของผม
ในแบบเดียวกัน ผมขยับตัวอำนวยความสะดวกอย่างยินยอม
พร้อมใจ เมื่อต่างฝ่ายต่างลอบกราบสำเร็จมือหนาก็กอบกุ่มสะโพก
ผมไว้แน่น

สายตาผสานกันอย่างหยั่งเชิง ไม่มีใครเอ่ยคำพูดแม้แต่คำ
เดียว

เรารู้ว่ามันต้องเกิดขึ้น เส้นบาง ๆ ที่ขวางทางอยู่ใกล้ถูกข้าม
ไป ไม่มีการเล่นเกมหรือคอยดูเชิงกันไปมาอีกแล้ว

ผมสงสัยมาตลอดว่า เซ็กซ์ของเพยหลงจะทำให้ผมรู้สึกเหมือน
ขึ้นสวรรค์หรือตกนรกหมกไหม้ ได้เวลากระโจนเข้าหาไฟราคะและ
ความกระหายชนิดหน้ามืดตามัวนี้แล้วทำทุกอย่างตามใจ

ส่วนอนาคตจะเป็นยังไงก็ช่างมันเถอะ...

ช่างมัน!

คิดแล้วก็เอื้อมมือไปกระซอกคอเขาลงมาจับอย่างไม่สนใจ
ความรู้สึกผิดชอบชั่วดีอะไรทั้งนั้น

ความเปลือยเปล่าทำให้เราทั้งคู่แนบชิด ผิวเนื้อเสียดสีจนร้อน
ระอุ มือชุกขนของผมและเขาสำรวจเรือนร่างกันและกันแทบไม่เหลือ
พื้นที่ให้ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดสงสัย ทั้งกระตุ้นและปลุกปั่นความใคร่จนเรา
เตลิด

ตอนที่ปลายลิ้นสากชั้นปาดไล่แฉ่งซีพจร ผมก็สะดุ้ง ขนอ่อน
ตามร่างกายลุกเกรียว ฟันคมครูดจากลำคอมาที่หน้าอก ตุ่มโตกลาง
อกสองข้างถูกดูดกลืนอย่างเท่าเทียม ลิ้นสากชั้นครอบครองยอดดอก
สีอ่อน ดูดจนจนเจ็บแปลบ ผมแอนอกรับด้วยความรู้สึกเสียดเสียด
มือไม่อยู่นิ่งลูบขจีทิ้งไปทั่ว

“อ้อ...”

เพยหลงฝังใบหน้าลงที่หน้าท้อง เขาสำรวจมันด้วยปลายลิ้น
สลับขบเม้มจนผมครางเสียงหลง แต่แล้วก็ผวาอีกครั้งเมื่อปลายนิ้ว
หนาปิดผ่านแนวสะโพกด้านหลังอย่างตั้งใจ

แค่เพยหลงกดนิ้วเพียงนิดก็เรียกเสียงครางต่ำจากลำคอแห่ง
ผาก สะโพกพลันเกร็งค้างปิดกั้นการรุกรานในทันที แต่คนที่ดูจะ
ซ่าซออย่างเขาก็หลอกล่อผมให้เคลิ้มฝันซ่านสยิว ทุกการแตะต้อง
เหมือนกับเติมเต็มความวูบไหวในความปรารถนาที่ซอเรนไว้
เพยหลงหลอกล่อผมให้เบนความสนใจไปยังปลายลิ้นที่ลากเรื่อยต่ำ
ลงมา และแล้วโลกของผมก็ระเบิดออกเป็นเสียง ๆ

การเฝ้าโลมที่เต็มไปด้วยความกระตือรือร้นใส่ใจจนกระทั่ง
เพยหลงล้วงล้ำเข้ามาในคราแรกนั้นแหละ

“อ้อ...” เขาแทรกตัวตุนเข้ามาอย่างใจเย็น แต่ผมก็ไม่ไวयर้อง
ออกมาอยู่ดี

“ซู...ฉันจะค่อยเป็นค่อยไป” เขาปลอบโยน

“รัน...อ้อ คนดี” เสียงที่พรั่นปลอบหอบกระเส้าจนผมชนลูกซู
“รันนี่ของฉัน My Angel of Death”

ผมล่องลอยไปกับคำหวาน ขณะที่ตัวตุนของเพยหลงเหยียด
ขยาย ทั้งร้อนและแข็งแกร่ง ถึงสิ่งนั้นจะขยับโยกอย่างเชื่องช้า ทว่า
มือใหม่อย่างผมก็แทบปริแตก

“อ้อ...อ่า” ผมครางเมื่อเพยหลงดำดิ่งลึกเข้ามา

“ฉันฝัน...แบบนี้เป็นพัน ๆ ครั้ง...” เขาอดอ้อนเสียงพรั่น ก่อน
จูบผมเพื่อขับเสียงประท้วงเมื่อเขาขยับออกแล้วดันกลับเข้ามาใน
จังหวะหนัก ๆ ที่ผมทั้งจุกและเสียดเสียว “กอดนายไว้ อยู่ในตัวนาย
...ฟังนายคราง”

“อะ...อ้อ” ผมส่งเสียงเมื่อเขาเน้นจังหวะหนัก ๆ “อ่า...”

“ตรงนี้เหอรันนี่...แบบนี้ใช่ไหม” เพยหลงค้นพบตำแหน่งที่
ทำให้ผมสั่นสะท้านแล้ว รวากับแก้ง ตอกย้ำจุดนั้นซ้ำ ๆ

เพยหลงมีสีหน้าพอใจ ดวงตาของเขาฉ่ำปรือ แต่ให้ความรู้สึก
เหมือนพยัคฆ์ร้ายที่กำลังตะปบเหยื่อที่ไร้ทางสู้

เมื่อผมไม่ตอบเขาก็จับผมนอนคว่ำทั้งที่ยังฝังแก่นกายอยู่ใน
ตัวผม ท่าที่มีเพยหลงอยู่เบื้องหลังทำให้ใจผมเต้นระส่ำ ร่างสูงโถม
ตัวลงมาประกบทับช่วงล่างที่ผสมกันขยับโยกซ้ำสลับหนักหนัที่

“แบบนี้...ได้ไหม”

“อ้อ” ผมขานตอบ

“เพยหลง ฉันจะ...” การครางชื่อของเพยหลงเป็นเรื่องลามก
ที่สุดที่ผมเคยจินตนาการไว้ ไม่คิดว่าวันหนึ่งมันจะมีโอกาสเกิดขึ้น

แล้ว และหลังจากนั้นเพยหลงก็พาเราทั้งคู่ไปสู่ความรู้สึกอันน่า
อัศจรรย์ที่ผมไม่เคยได้กล้ากราบมาก่อน

เลือดในกายที่ร้อนระอุถูกเคียวกรำจนระเบิดออกมาเป็นลาวา
แห่งราคะ จุดสุดยอดที่ทำให้เอาผมหือ้อตาลาย

“อ้อ แต่นายคือความตายน้อย ๆ ของฉัน”

เพยหลงพูดเหนือร่างผม การเชื่อมต่อทางร่างกายของเราเป็น
ไปโดยสมบูรณ์แบบ แวบหนึ่งผมเห็นถึงความพอใจและท่าทางความ
เป็นเจ้าของเจ้าข้าเจ้าของ

เช็ทซ์ที่เพิ่งจบลงให้ความรู้สึกเหมือนรถไฟเหาะตีลังกา มีทั้ง
ความตื่นเต้นหวาดเสียว แต่ก็สุดทหรรรษ์ยามที่อะดรีนาลินหลังจน
เต็มกราฟ

ผมนอนฟังเสียงลมหายใจของคนที่ชอบหน้าอยู่ที่ต้นคอ จุดสุด
ยอดของผมรุนแรงกว่าทุกครั้งที่ผ่านมา มันน่าทึ่งที่เราถูกเหวี่ยงไป
สุดขอบได้ขนาดนี้

ที่เราทำมันไม่ใช่แค่เช็ทซ์

“หนักหรือเปล่า” เพยหลงถามขณะเกร็งตัวขึ้นไม่ปล่อยกาย
ทับผมเต็มตัว

ใบหน้าเขาในมุมนี้อือเป็นมุมโปรดของผมเลย แต่ไม่เคยใกล้
ขนาดนี้มาก่อน เส้นผมสีดำที่ถูกเสยไปด้านหลังแม้จะขึ้นเหวี่ยงแต่ก็
ดูหล่อกระซางใจ โหนกแก้มสูงกับกรามที่มีไรหนวดอ่อน ๆ ทำให้เขา
หล่อบรรลัย

เพยหลงตอนออฟเตอ์เช็ทซ์ *‘He is fucking hot!’*

“ไม่หนัก ฉันแค่กำลังรับมือกับความรู้สึกหลังเสร็จจอยู่”

ผมพูดอย่างที่ใจคิด ก่อนพรุลงมหายใจออกมาจากปอดเฮือก
ใหญ่

“ทำไมล่ะ มันไม่ดีเหรอ” เขาถามแล้วเอียงคอมองผมอย่างจริงจัง สายตาเขาดูคาดหวังและรอคอยคำตอบ “นายไม่ชอบ? นายบอกฉันได้นะว่าชอบแบบไหนหรือไม่ชอบอะไร” ใบหน้านั้นใกล้เข้ามา ก่อนที่จมูกโด่งจะฝังลงที่ข้างแก้มแล้วกระซิบด้วยโทนเสียงกระเส่า ทำผมหวั่นไหวอีกครั้ง

“ก็แบบนี้แหละ มันดีนะ ดีมาก”

“ชอบใช้ไหม” มือหนาลูบคางผมไปมา

“อ้อ ชอบ” ผมไม่เล่นตัว ชอบก็คือชอบ

เช็ทซ์เมื่อกี้มันโคตรวิเศษ อันที่จริงผมไม่เคยมีความสัมพันธ์จริงจังสักซึ่กับผู้ชายมาก่อน แต่ก็เชื่อว่าจะได้ประสบการณ์ซะทีเดียว การได้ทำเรื่องอย่างว่ากับเพยหลงมันช่าง...

ใช้คำว่าอะไรดีนะ

‘Awesome’

เขาทั้งโล่ใจ เข้าใจ และเอาใจ ผมเอ็นจอยกับสารพัดวิธีการของเขา ถ้าต้องให้คะแนน เต็มสิบผมให้สองร้อย อันนี้ไม่เกินไปเทคนิคเขามั่นแพรวพราวจนผมคาดไม่ถึง!

“ฉันเคยฝันว่าเสร็จในตัวนายหลายต่อหลายครั้ง แต่การได้เสร็จในตัวนายจริงๆ มันทำให้ฉันพูดไม่ออก” เขาบอกใกล้ๆ กกหู ก่อนเลื่อนหน้าขึ้นมาจบบผมเบาๆ ที่เปลือกตา “นายโคตรวิเศษ”

‘เขาก็คือโคตรวิเศษ’

ให้ตายสิวะ แพ้ความอ่อนโยนที่เขาตั้งใจหวานใส่แบบไม่ยั้ง ผมตั้งตัวไม่ติด คนที่ดูเฉยๆ พอบทจะหวานก็ดูเพอร์ฟิคจนน่ากลัว

“ฉันทำนายเจ็บหรือเปล่า ขอโทษด้วยที่ฉันใจร้อน”

“ไม่ นายใจร้อนไม่ได้ครั้งหนึ่งของฉันหรอก” ผมส่ายหน้า ถึงบางจังหวะจะหนักหน่วงไปบ้างจากอารมณ์ดิบๆ ของเรา แต่โดย

รวมแล้วมันเพอร์เฟกต์

“ดีแล้ว” เขาใช้นิ้วเกลียดต้นคอผม ให้สัมผัสสักจี้แต่ก็ไม่ได้ยื่นคอหนี “หมวดฉันทำนายแดงไปทั้งตัวเลย โหษหิ”

“ช่างเหอะ ฉันไม่ใช่สาวน้อยอายุสิบสาม” ผมมองตามสายตาเขา ก่อนตีบ่าเขาทีหนึ่งแล้วพูดอย่างไม่ถือสา “อย่ามาทำเหมือนฉันเป็นพวกเปราะบางหน่อยเลย”

ผมผลักเขาออกแล้วขยับตัวลุกขึ้นนั่งพิงหัวเตียง ส่วนเพยหลงก็นอนแผ่หนุนมือตัวเอง เขาดูผ่อนคลายกว่าช่วงที่แฉ้วรากับเป็นคนละคน สายตาที่มองผมก็หวานเชื่อมชวนใจละลาย

“เพยหลง ฉันอยากถาม”

“หือ ว่า?”

“เรื่องวันนี้ละ”

ผมทั้งช่วง ไม่แน่ใจว่าพูดไปจะดีไหม กลัวว่าจะไปกวนน้ำใสให้ขุ่น แต่เพยหลงก็เหมือนจะอ่านความคิดผมได้ เขาขยับตัวนอนในท่าสบาย ๆ ดวงตาวาววับนิ่งขึ้นเหมือนเตรียมพร้อม

“พูดมาสิ เรื่องที่นายอยากพูด หรือคำถามที่อยากรู้...อะไรก็แล้วแต่”

เราจ้องตากันอย่างสื่อความหมายลึกซึ้ง รู้แน่แก่ว่ามันคือสิ่งที่เราทั้งคู่โหยหามาตลอด จะด้วยตัวตน ความกระหายใคร่รู้ หรืออะไรก็ตาม แต่เราทั้งคู่ปรารถนามัน แต่ถ้าปล่อยเบลอไม่เคลียร์ให้ชัด มันจะคลุมเครือไปอีกนานแสนนาน ถึงตอนนั้นเราทั้งคู่จะต้องเสียใจเมื่อย้อนมาคิดว่าทำไมตอนมีโอกาสเราถึงไม่เคลียร์ให้ชัด

“ที่เราทำเนี่ย มัน...” ผมหยุดพูดพร้อมมกลอกตา

“ที่เราอึ่บกัันมันหยดจนหมดแรงนะเธอ” น้ำเสียงเพยหลงตอนพูดฟังแล้วอ่อนโยน แต่ดวงตาวาววับดูหื่นชะมัด

“เออ! อีบกัน ฟัดกัน กินดับกัน แล้วแต่จะเรียก” ผมกระแทกเสียง ก่อนจะยิ้มกว้าง เสียงหัวเราะของอีกฝ่ายทำเอาผมเขินขึ้นมาดื้อ ๆ

“โอเค เรียกมันว่านิ้วกันยับนะ...โอเค ไม่แก้งละ แล้ว?”
มุ่มปากยกขึ้นอย่างอารมณ์ดี

“มันจะเปลี่ยนเรื่องระหว่างเราไหม” พอลถามจบ เพยหลังก็หลับตานิ่งเหมือนกำลังใช้ความคิดและทบทวน ความรู้สึกประหม่าก็เข้าสิงผม!

What the fuc-...เจียบได้จังหวะนรกมาก

ไม่นานต่อมาดวงตาวาววับก็สืมขึ้น ก่อนเอื้อมมือมาแตะแผ่นหลังของผม

“เปลี่ยนสิ ต้องเปลี่ยนอยู่แล้ว ฉันก็คงจะหวังนายกว่าเดิม ตัวติดนายมากกว่าเดิม” เขาตอบเสียงนุ่ม

ใจชื้นขึ้นมานิดแล้วก็ถามต่อ ไม่อยากคิดเข้าข้างตัวเอง

“ฐานะเพื่อน?”

“ก็ใช่ ในฐานะเพื่อน แล้วก็...” เขาเอ่ยซ้ำ ๆ แต่ทำผมใจเต้นเร็ว

เขายกต้นแขนผมขึ้นมา ก่อนบรรจงเขียนตัวอักษรซ้ำ ๆ ด้วยปลายนิ้ว ผมใช้สมาธิอย่างหนักเพื่อผสมคำพวกนั้นในหัว

My Friend & My Love

เพื่อน & ที่รัก

หัวใจของผมเต้นตุ้กตุ้กอย่างลึกลด มันเอิบอาบไปด้วยความอิมเอมและพึงพอใจ

และนั่นคือจุดเริ่มต้นความรักของเรา

หลังจากที่มีปัญหาใหญ่กับแพททริกครั้งนั้น ความวุ่นวายก็เกิดขึ้นในช่วงสั้น ๆ

พ่อของแพททริกไม่พอใจที่เพยหลงทำร้ายลูกชายหัวแก้วหัวแหวนจนคว่ำแตกตาเขียว ถึงขั้นประกาศว่าจะเอาเรื่องเพื่อเอาคืนแทนลูกชาย แต่ผ่านไปไม่กี่วันความตั้งใจก็ต้องพับเก็บไปก่อน เหตุเพราะลูกชายตัวดีดันมีข่าวพัวพันกับปาร์ตีพิสดาร ซึ่งมีทั้งการล่องละเมิดผู้เยาว์และการเสพยาที่มีโทษรุนแรง นักข่าวท้องถิ่นเล่นข่าวกันจนต้องกุมขมับ การจะมาเอาเรื่องเอาราวกับเพยหลงจึงเปลี่ยนเป็นตามล้างตามเช็ดวีรกรรมของลูกชายแทน

ชีวิตเราดำเนินไปเกือบเป็นปกติ แต่ในความปกติมันมีความพิเศษที่นับว่าผมมีความสุขที่สุดในชีวิต

ทุกช่วงเวลาเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะ ความสุขที่ผมแทบสลักมีอยู่จริงและจับต้องได้ เพยหลงจัดอยู่ในประเภทคนรักนักสปอยล์แค่เอ่ยปาก เขาก็ทำทุกอย่างตามที่ผมต้องการ เป็นอีกหนึ่งในช่วงเวลาที่ผมรักและอยากให้มันเป็นแบบนี้ไปอีกนานแสนนาน

ตอนเข้ามักเป็นเขาที่ตื่นก่อน ที่ผมเห็นเป็นครั้งแรกคือรอยยิ้มอ่อนโยน สายตาที่มองผมด้วยความปรารถนา นั่นคือสิ่งที่เหนียวรั้งผมให้อยู่ในวังวนของคนคลั่งรัก เราทั้งคู่เสพติดกันและกัน

เป็นอีกเช้าที่เราตื่นขึ้นมาและใช้เวลาไปกับการสำรวจทุกอณูเนื้อของอีกฝ่าย นับครั้งไม่ถ้วนที่เพยหลงทำให้ผมกริ๊ดร้องจนเสียงแห้ง เขาแกล้งให้ผมเกิดความต้องการจนตะขอบความอดทน แต่แล้วก็ตั้งใจอ้อยอิ่งเชื่องช้าให้ผมทรมาน ลิ้นและปากเขาร้ายกาจจนผมทั้งรักทั้งเกลียด

เขี้ยวและฟันที่ขบกัดบั่นทำยปลุกเร้าให้ผมเตลิดจนยากจะกู่กลับ การกระทำแบบนั้นไม่ได้ทำให้ผมเจ็บ แต่ทำให้ผมทรมานทูลาย

จากความพึงพอใจสุดวาบหวาม ความนึกคิดชาวโพลนล่องลอยไปไกล รับรู้ได้เพียงเรื่องตลกหักบรมาคะ

ยามที่แผ่นหลังเปลือยเปล่าของผมสัมผัสได้ถึงแผ่นอกและมัดกล้ามเนื้อถึงไรขนอ่อนที่หน้าขา หลังจากที่บ้านทำยถูกตระเตรียมด้วยปลายนิ้วอย่างเจเนจัด ผมก็พร้อมเสียยิ่งกว่าพร้อม เพยหลงขยับปลายยอดมาใกล้จุดอ่อนไหว บรรจงหยอกเอนอย่างรู้จังหวะและตำแหน่ง พอทักทายจนพอใจจึงกดขำแรกเข้ามา

ผมผวาเฮือก ร่างกายส่วนล่างเกร็งรับความร้อนผ่าวที่ค่อย ๆ กล้ำกรายเข้ามา

“อึก!” ผมสะดุ้งและเผลอร้อง ไม่ว่าจะกี่ครั้งต่อกี่ครั้งแก่กายหนาที่ยังเกินรับในจังหวัดแรกเสมอ

ช่องท้องหดเกร็งรับสัมผัสแปลกปลอมที่ทั้งร้อนและแข็ง จังหวัดนี้ผมได้แต่หงนหน้าส่งเสียงแหบโหย อ้าปากจับอากาศอย่างคนสอปลัดลมหายใจ เสียงครางประท้วงปนคาดหวังให้ความกระหายที่เบื่องลือกถูกเติมเต็มจากการจ้องจ้วงของเขา สิ่งนั้นเริ่มเหยียดขยาย ผมจนแทบขาดฝั่ง ไม่ใช่ความเจ็บปวดยามถูกทำร้าย แต่เป็นความเจ็บปวดอันแสนหวานและเหมาะเจาะจากความชานสุขปนทรมาน

“อ่า... อือ”

ผมร้องครางอย่างต่อเนื่อง

จังหวัดการเคลื่อนไหวของเขาสิ้นกระชั้นแต่หนักแน่นจนทำผมแทบเป็นบ้า มีอคุ่นันรั้งสะโพกผมขึ้นสูงเพื่อรับการตอกตริง ขาลิ้น สองเข้าแทบหมดแรงทรงตัว ด้วยความอยากรู้จึงเหลียวหลังไปดูและเห็นว่าสิ่งนั้นเพิ่งเข้ามาในร่างผมได้แค่หนึ่งในสี่...

พระเจ้า ผมตื่นรนและบิดเอว แต่ก็ทำได้เพียงเล็กน้อยเมื่อมือเขาคุมจังหวัดการเคลื่อนไหวของผมไปหมดแล้ว เขาก็แนบกับ

เตียงขยับไปมา ไม่ใช่เพื่อหนี แต่เป็นการหาองศาที่ตัวเองพอใจ ทุกครั้งที่สะโพกขยับไปตามจังหวะที่เพยหลงคุมเกมความเสียดแน่นก็เพิ่มขึ้นจนสะท้อน

ความคับแน่นทั่วช่องทางเพิ่มขึ้นในทุก ๆ การโยกขยับ สิ่งนั้นทะยานลึกเข้ามาทุกที ๆ

“Shit!”

ผมสบถในลำคออย่างหยาบคาย กัดฟันกับความกำซาบที่ตาโคม จังหวะนั้นเพยหลงโน้มตัวมาหาแล้วถามอย่างหยาบโจน

“ชอบ...หรือไม่ชอบ” เสียงเขาเหมือนกำลังกัดฟันอยู่

มือที่จับสะโพกของผมเกร็งแน่น เดาได้ว่าผ่านบทรักนี้ไปแล้ว มันจะต้องเกิดรอยแดงเป็นจ้ำแน่นอน หลายสัปดาห์มานี้ผิวหนังแถวนี้ไม่ทันหายดีก็มีรอยซ้ำใหม่มากลบริอยเดิมเสมอ

“Fuck” ผมพ่นคำหยาบตอนที่เขาถอนตัวไปเกือบสุดแล้วดันเข้ามาสุดความยาว น้ำหนักที่กระแทกเข้ามารุนแรงกว่าทุกครั้งจนหัวสั่นหัวคลอน

“แบบนี้ใช่ไหม”

“อีก...”

“ชอบ...” เขากดลึงค์เข้ามา “ใช่ไหม”

มือคู่นั้นบังคับสะโพกผมให้เป็นไปตามที่เขาต้องการ เขาก็แค่เกร็งรับนิ่ง ๆ แต่บั้นท้ายของผมกลับหมุนเป็นวง

“พระเจ้า อีก...” ผมร้อง

เอวขยับรับการโจนจ้วงแบบลึ้มอวย เสียงผิวเนื้อกระทบกันเป็นจังหวะคลอเคล้าด้วยเสียงกระเส้าของผมเอง

เนิ่นนานที่ผมโยกไหวไปตามสัญชาตญาณดิบ เพยหลงใช้เวลากับร่างกายผมเหมือนคนหิวกระหาย เขาตัดดวงจากผมไปไม่น้อย

ในทางกลับกันเขาก็ปรนเปรอจนผมสลัดก้อย่างไม่น้อยหน้า จวบกระทั่งจุดสุดยอดอันพร่างพรายสาดซัดไปทั่วร่าง ผมพุดปลงกับเตียง ไม่สนว่าจะอยู่ในสภาพไหน ได้แต่หายใจหอบราวกับเพิ่งว่ายน้ำในสระไปกลับสักสิกรอบ

“ฉันนึกว่าตัวเองจะไม่รอดซะแล้ว” ผมหายใจแรง ชยับตัวซ้ำ ๆ อย่างอ่อนแรง

“ไม่ขนาดนั้นหรอก” เขาหัวเราะ ก่อนจูบหลังคอผมเบา ๆ มีอหนาที่ลึบแผ่นหลังอ่อนโยนราวกับปลอบใจ

“ขนาดนั้นดี มีเซ็กซ์ตอนเช้าสูบพลังงานฉันเยอะเป็นบ้า” ผมบ่นอุบ ชยับตัวหามุมเหมาะ ๆ เพื่อนอนให้สบาย

“สูบพลังงานที่ไหน นายแทบไม่ได้ทำอะไรเลย ฉันต่างหากที่สมควรพูดคำนั้น”

เพยหลงพูดกลัวหัวเราะ บรรจงจูบผมยุ่งเหยิงของผมให้เข้าที่ สายตาที่มองมาให้ความรู้สึกอบอุ่น ร่างสูงขยับมานอนข้าง ๆ ใช้มืออีกข้างบีบจมูกของผม จากนั้นก็ไถนิ้วโป้งที่ปากบวมเจ่อ โนมหน้า แล้วจึบลงมาเบา ๆ

“อือ...พ่อคนเก่ง”

เมื่อบทกรับอรุณจบลง ตอนนี้ก็เกือบ ๆ แปดโมงเช้า เราใช้เวลาหลังจากนั้นไปกับการนอนกลิ้งเกลือกบนเตียง เพยหลงอ่านหนังสือประเภทเทคโนโลยีและนวัตกรรมแบบคนฉลาดใฝ่รู้ ส่วนผมก็นอนดูไฮไลต์ฟุตบอลทีมโปรดตามประสาพวกสุขนิยม ที่ใช้เวลาว่างหมดไปกับการหาความบันเทิงใส่ตัว

ขอบคุณเช้าวันเสาร์ที่ทำให้ความเรียงง่ายกลายเป็นเรื่องสุดพิเศษ

“ฉันเจอพี่ชายนายเมื่อวันก่อน” เพยหลงเอ่ยขึ้นพร้อมกับลูบ
ศีรษะผมไปมา

“ที่ไหน” ผมถามกลับ

“ไม่ได้เจอริวพี่ชายฝาแฝดของตัวเองเลย อย่างต่ำก็น่าจะเกือบ
ครึ่งปี มิโทร. คุณกันบ้าง แต่ก็น่าจะสองสามเดือนก่อน

“แถวไซโห เขาทำงานอยู่ร้านอาหารแถวนั้น”

ครอบครัวของเพยหลงมีธุรกิจที่นั่นหลายอย่าง หลัก ๆ คือ
ทรัพย์สินประเภทปล่อยเช่าย่านไชนาทาวน์และอีกหลายที่ในย่าน
เศรษฐกิจกลางลอนดอน มากไปกว่านั้นตระกูลทางฝั่งแม่ของ
เพยหลงก็นับได้ว่าเก่าแก่และมีหน้ามีตาในแวดวงสังคมชั้นสูง ต้น
ตระกูลตั้งแต่ตาวอดเป็นลูกชายของดยุค ถึงเขาจะห่างเหินกับญาติ
ฝั่งแม่ไปบ้างหลังจากที่แม่เขาตายไป แต่ก็ไม่ได้ตัดขาดกันแบบไม่
ติดต่อกัน

“เขาดูเป็นไง”

“ก็ดูสบายดี ถามถึงนายด้วย ฉันบอกไปว่านายสบายดี”

ผมยิ้มเมื่อเห็นสายตาเจ้าเล่ห์ของเพยหลง ดวงตาของหมาป่า
ที่นาน ๆ ครั้งจะได้เห็น

อันที่จริงเราสองคนไม่ได้บอกใครว่าคบหากัน เรามีความสุข
ในแบบที่เป็น คนอื่นคือคนอื่น พวกนั้นไม่มีวันเข้าใจเราอย่างลึกซึ้ง
เพราะฉะนั้นผมจะไม่ให้ใครคนไหนมาคอยจับตาดูความสัมพันธ์ของ
เราว่าจะดิ่งลงเหวเมื่อไร เราอยากให้อะไรทุกอย่างเป็นเรื่องที่เราทั้งคู่
พอใจ

แค่เรา...

“เขาบอกว่าเปลี่ยนเบอร์แล้ว นี่ไง ให้เบอร์ฉันมาด้วย” เขาส่ง
กระดาษแผ่นหนึ่งให้ ลายมือหวัด ๆ ของพี่ชายที่ผมเองก็จำได้

“ขอบใจ”

“วันนี้ฉันอยากไปขับรถเล่น ว่าจะพานายไปดูวิวสวยๆ สักหน่อย”

ผมหันไปมองหน้าเขาก่อนส่งยิ้มให้ นับวันเพยหลังก็ยิ่งทำตัวน่ารักและช่างเอาใจมากขึ้นทุกทีๆ จนผมกลัวว่าอาการคลั่งรักที่ผมกำลังเจอจะหนักขึ้นจนรักษาไม่หาย

“นี่นายทำโรแมนติก? ขนลุกแล้วนะ” ความโรแมนติกไม่เข้ากับผู้ชายหุ่นหมีเท่าไร

แต่เขาทำแล้วน่ารักมาก

“ทำไมล่ะ ฉันโรแมนติกนะ...ก็อยากเอาใจนายไง” เขาอธิบายแล้วยิ้มกริ่ม

“เอาแต่พอดีเถอะนะ ขอร้อง” ผมเขิน “ชินสปอยล์มากจนฉันเคยตัว ทีหลังจะมาบอกว่าฉันนี่เงาเอาแต่ใจไม่ได้ล่ะ”

“ฉันคิดไว้แล้วว่า จะสปอยล์นายเยอะๆ เอาให้นายเคยตัวจนไปไหนไม่ได้ นายจะได้ติดฉันไง”

แค่นี้ผมก็โงหัวไม่ขึ้นแล้ว

“แผนการเยอะเนอะ”

“ฉันแค่ไม่ทำอะไรแบบไม่ไตร่ตรองต่างหาก เดี่ยวจะพาไปกินของอร่อยๆ นายบอกเองนี่ว่าเป็อกินข้าวที่บ้าน ร้านที่จะพาไปนายต้องชอบแน่ เพราะมันเป็นอาหารไทย บ่นว่าอยากกินไม่ใช่หรอ คุณนี่นะ...ทำการบ้านมาแล้ว เขาบอกว่าร้านนี้รสชาติไทยแท้” เขาส่งโทรศัพท์ให้ดูวิวร้านอาหาร

“นายนี่นะ...”

ผมติดบ่วงของเขาจนดินไม่หลุดแล้ว

อาหารเที่ยงวันนี้อร่อยมาก เราขับรถไปถึงร้านที่เพยหลง บอกแล้วจัดการกันจนเต็มคราบ ก่อนที่เขาจะขับรถพาผมไปดูวิวริมแม่น้ำ สาราภาพเลยที่ผมไม่เคยมองว่ามันสวยหรือสะอาดตามาก่อน จนกระทั่งเพยหลงเป็นคนพามา

เราดื่มเบียร์คนละคระปोंอง นั่งมองวิวและนักท่องเที่ยวที่เดินผ่านไปผ่านมาอย่างไม่เบื่อกันด้วยหัวข้อไร้สาระแต่กลับหัวเราะเหมือนคนบ้า ยิ้มจนแก้มแทบแตก ช่วงเวลานั้นคือสิ่งที่ดีที่สุด เป็นเดดทีโคตรประทับใจ

ตกเย็นเพยหลงก็มาส่งที่อะพาร์ตเมนต์ของเขา ส่วนตัวเองต้องไปทำงานที่เป็นหนึ่งในธุรกิจครอบครัว ดึก ๆ ถึงจะกลับ

ผมมองแผ่นกระดาษยับย่นที่ถูกล้วงออกมาจากกระเป๋า

“ฉันเอง นายเป็นไงบ้าง” ผมโทร. หาริว

[ก็เรื่อย ๆ ไม่ดี ไม่แย่ นายละ]

“ดี ฉันสบายดี”

[ดีใจที่ได้ยินแบบนี้ นายยังพักอยู่กับเพยหลงใช่ไหม]

“ใช่”

[กลับบ้านบ้างหรือเปล่า]

“ไม่ ไม่ได้กลับ” บุกหรือถูกจุดสอบขณะการสนทนาระหว่างตัวเองกับพี่ชายฝาแฝดดำเนินต่อ

[เฮนรี่มาหาฉันสองสามวันก่อน ฉันคิดว่าเดี๋ยวเขาก็ไปหานาย]

ชื่อนั้นทำให้ผมชะงักค้าง การปรากฏตัวของเฮนรี่เหมือนกับฝันร้ายในวันคริสต์มาสต้องคำสาป เมื่อตื่นขึ้นความสยองยังคงตามหลอนเราไปอีกนานแสนนาน

“เขาไปหานายทำไม”

[ไม่รู้สิ ในหัวของผู้ชายคนนั้นคิดอะไรใครจะสน] พี่ชายฝาแฝด พุดด้วยน้ำเสียงเย้ยหยันปนดูดน [คนประเภทนั้นก็เลือกพุดแต่สิ่งที่ทำให้ตัวเองดูดี ทั้งที่ลึก ๆ แล้วเขามันก็แค่อัคนเฝ้าเพะ ใ้อปีศาจในคราบน้ำกัญญ]

เจตนาของเฮนรีไม่ใช่เรื่องดีผมกล้ายืนยันในเรื่องนั้น ทุกอย่างล้วนมีผลประโยชน์และเล่ห์เหลี่ยม

ผมยกมือขึ้นกัดเล็บ ความประหม่ากำลังเล่นงานผม “ฉันไม่อยากเกี่ยวข้องกับคนแบบนั้น”

[นึกว่าฉันอยากเธอ!] วิวตะคอกกลับมาอย่างโมโห [เขาบอกอยากมาคิดว่าฉันเป็นยังไง ใกล้ตายแล้วหรือยัง แต่โทษทีคนอย่างฉันมันดวงแข็ง]

วิวออกจากบ้านตั้งแต่สิบห้า ส่วนผมก็ตอนสิบหก แต่ผมยังติดต่อกับแม่ตลอด ผิดกับวิวที่ไปแล้วไปลับ ครอบครัวเราไม่ได้เพอร์เฟกต์อย่างที่ใคร ๆ คิดกัน หลังจากแม่ป่วยหนัก เราก็เหมือนกับตกอยู่ในขุมนรก บ้านไม่ใช่เซฟโซน ครอบครัวก็ไม่ใช่ที่ปลอดภัย พุดให้ถูกมันไม่เคยใช่เลยต่างหาก...สุดท้ายเราทั้งคู่ต่างก็ดิ้นรนหาทางออกจากกรุงซัง

“ฉันไปเยี่ยมแม่ที่โรงพยาบาลเมื่ออาทิตย์ก่อน ท่านดีขึ้นมาก นายก็ควรไปเยี่ยมแม่บ้าง” ผมบอกพี่ชาย แต่ก็เดาได้ว่าจะได้คำตอบแบบไหน

[ดีใจที่ได้ยินแบบนี้ ไว้ฉันจะไป]

“โอเค นายไปที่โรงพยาบาลก็ได้” เราทั้งคู่ไม่อยากกลับไปเหยียบบ้านหลังนั้น

[เฮนรีบอกว่าแม่อยากเจอฉัน อยากเจอนาย] วิวพุดในสิ่งที่ผมกลัวมาตลอด [น่าตลกเนอะ ฉันหัวเราะใส่หน้าเขาฟันแทบร่วง มี

แต่พระเจ้าเท่านั้นที่รู้ว่าฉันทนมองหน้าเขาได้ยังไง]

ผมถอนใจยามพ้นควันออกจากปาก ทุกคำพูดของริวทำให้
ผมเครียด

[ฉันต้องไปทำงานต่อแล้ว] ริวตัดบท

“ขอบใจนะ” ผมพูดออกมาจากใจ ผมติดค้างเขาหลายอย่าง
ไม่รู้ว่าต้องชดเชยให้พี่ชายยังไงถึงจะพอ

[ปีศาจมันไม่มีทางกลับใจ เรื่องที่ฉันจะบอกนายมีแค่นี้ โชคดี
นะน้องชาย]

สายถูกตัดไปแล้ว แต่ผมเหมือนถูกเตะลงสู่กันเหวที่ลึกเป็น
อนันต์